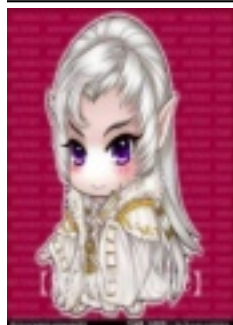

Phu Nhân Của Giáo Chủ

Contents

Phu Nhân Của Giáo Chủ	1
1. Chương 1: Di Nguyên Của Sư Phụ	2
2. Chương 2: Chọn Lựa Phu Quân	3
3. Chương 3: Rong Chơi Kỹ Viện	5
4. Chương 4: Kế Sách Bầy Phu Quân	6
5. Chương 5: Xuân Được	7
6. Chương 6: Cầu Y	9
7. Chương 7: Tìm Về Nửa Mạng Sống	11
8. Chương 8: Tâm Tình Hỗn Loạn	12
9. Chương 9: Ra Trận	14
10. Chương 10: Âm Ảnh Của Quá Khứ...	16
11. Chương 11: Âm Ảnh Quá Khứ (2)	17
12. Chương 12: Âm Ảnh Của Quá Khứ (3)	19
13. Chương 13: Ngọt Ngào....	20
14. Chương 14: Nữ Nhân Lớn Tuổi	21
15. Chương 15: Nữ Nhân Độc Ác...	23
16. Chương 16: Ngũ Độc Giáo	24
17. Chương 17: Thê Tử Độc Ác	26
18. Chương 18: Gặp Lại Cố Nhân	28
19. Chương 19: Đánh Mất Thê Tử	30
20. Chương 20: Kết Thúc.(1)	31

Phu Nhân Của Giáo Chủ

Giới thiệu

Truyện Phu Nhân Của Giáo Chủ kể về Lâm Uyển Uyển là giáo chủ Ngũ độc giáo từ nhỏ. Đột nhiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nhan-cua-giao-chu>

1. Chương 1: Di Nguyên Của Sư Phụ

Tại một cửa sơn cốc âm u tĩnh mịch một nữ tử có khuôn mặt hết sức thanh tú, nàng trở mắt nhìn chiếc giỏ trúc đựng đứa trẻ sơ sinh đang gào lớn kia mà cảm thấy sức sống con bé thật đáng nể phục. Tại nơi có nhiều chướng khí(khí độc) thế này mà bộ dạng khỏe mạnh không hề gì kia của nó khiến khoe môi nàng nhếch lên một độ cong vừa ý. Lâm uyển Thanh nhắc lên chiếc giỏ rồi cất bước tiến vào sơn cốc.

Mười năm sau :

- Giáo chủ, Thanh Thanh ngày một xinh đẹp mê người, toàn bộ nam giáo chúng luôn tìm cách làm phiền con bé. Một thuộc hạ hướng Uyển Thanh thông báo.

-Ồ...vậy đuổi toàn bộ nam giáo chúng đi, từ nay chỉ thu nhận nữ đệ tử thôi có biết không ...Giáo chủ ngu độc giáo vượt tóc tiểu nữ tử xinh đẹp kia một cách cứng chiều nói.

Kể từ đó Ngũ Độc giáo, giáo chúng chỉ có toàn là nữ nhân.

Năm năm tiếp sau đó :

Tử Ni người chuẩn bị đi nhé...ta dẫn Thanh Thanh ra cốc một thời gian...

Thế nhưng chuyến đi kia quả thật không dài, chỉ kéo dài ba tháng nhưng khi quay trở về vị giáo chủ kia toàn thân mệt mỏi phân phó với thuộc hạ tên Tử Ni :

- Từ nay con bé đổi tên thành Lâm Uyển Uyển, cái tên Lâm Thanh Thanh kia từ giờ đừng nhắc đến nữa.

- Uyển Uyển, từ nay con cứ ở lại trong cốc này đừng ra ngoài nữa có biết chưa ?

- Dạ sư phụ. Uyển Uyển ở một bên cung kính vâng lời, trong đôi mắt nàng thoáng hiện chút u buồn.

Giang hồ dậy lên một cơn sóng lớn bọn họ cùng đổ xô đi tìm một vị mỹ nhân tuyệt sắc có tên là Lâm Thanh Thanh thế nhưng nàng giống như chưa từng tồn tại trên cõi đời này tan biến mất vào hư không.

Một mỹ nữ tuyệt sắc ngồi bên hồ sen hương đôi mắt mơ màng nhìn về phía hồ khiến khung cảnh đẹp đến khó thở nổi. Với cảnh đẹp như vậy cùng mỹ nhân dễ khiến người ta liên tưởng với tiên nữ hạ phàm. Thế nhưng sắc đẹp kia của nàng không thể sánh cùng tiên nữ. Sắc đẹp đó có một thứ ma mị cuốn hút mắt người nhìn đến mức không thể thoát ra khỏi nó mà ngây ngẩn cả người. Nàng giống với yêu nghiệt hơn là tiên nữ, cảnh đẹp,ý vui thế nhưng mỹ nữ kia lại há to mồm ngáp dài khiến khung cảnh chung quanh mất hết cả ý vị.

- Tử Ni lại có việc Quan trọng sao ? Uyển Uyển vừa hỏi vừa ngáp một cái thật to đem qua vì quá say mê cuốn Cổ ngôn (ngôn tình của thời xưa)mà Tử Ni mới đem về thế nên đến giờ vẫn còn rất buồn ngủ.

- Là việc quan trọng. Tử Ni nhìn vị giáo chủ xinh đẹp kiều mị của mình trong lòng thầm kêu khổ. Nàng đã ba mươi tuổi thế nhưng tuổi tác dường như không khiến vẻ đẹp kiều mị kia giảm sút mà dường như nó càng khiến nàng trở nên ma mị hơn cuốn hút ánh nhìn của người khác hơn.

Tử Ni lấy ra một cuộn da nhỏ trên đó là bút tích của sư phụ nàng đưa cho Uyển Uyển

- Là di Nguyên của sư phụ người. Bà nhẹ nhàng nói giọng nói có chút khó xử nhưng muôn phần chắc chắn...Uyển Uyển trừng to mắt nhìn những gì viết trên đó khiến nàng như quên mất luôn cơn buồn ngủ...

- Không thể nào... Nàng kêu lên giận dữ quay sang nhìn Tử Ni cái di nguyên kiểu gì thế này...rõ ràng là nhầm lẫn rồi...hoặc là đưa sai người rồi cũng nên...

- Người chắc di nguyên này là dành cho bản giáo chủ chứ... ? Khoe môi nàng khẽ giật giật giọng nói run nhẹ hỏi...

- Ta chắc chắn...

- Nếu không làm theo thì sao ? Nàng cố tìm ình một lối thoát

- Nhưng lại chức vị là được...có điều....nàng ta dừng một chút giọng điệu có phần nhấn mạnh

- Giáo chủ quá cố hẳn là chết không nhắm mắt...đồ đệ yêu nhất thế nhưng lại không muốn hoàn thành di nguyện của bà...Tử Ni thở dài một hơi...về mặt bất đắc dĩ cùng thương cảm nói...
 - Ha..ha...ta chỉ hỏi thôi mà...chỉ hỏi thôi...Uyển Uyển cố nặn ra một nụ cười rạn rở nhưng trong lòng thì thầm mắng lão bà Tử Ni kia thật sự biết cách làm khó người khác
 - Người biết không thật ra ta chưa từng ra khỏi cốc...việc tìm phu quân có vẻ không dễ chút nào...Uyển Uyển cười với Tử Ni lại muốn kì kèo một chút
 - Ô ta nhớ mười lăm năm trước giáo chủ từng theo cố giáo chủ ra khỏi cốc một lần thì phải. Bà lạnh như băng nhắc nhở nàng, khiến khuôn mặt đang tươi cười của nàng chợt trở nên cứng đờ...
 - Thôi được đều nghe theo bà sắp xếp....nàng khẽ thở dài ngao ngán nàng chẳng bao giờ có thể nói lại bà ta...
 - Vậy để nô tỳ đi sắp xếp...Tử Ni mỉm cười bước nhanh ra khỏi cốc. Bà hiện giờ rất bận rộn phải điều tra những kẻ được xem là tương xứng với giáo chủ nếu không e rằng tai họa giống mười lăm năm trước tái diễn thì thực không ổn chút nào. Đi đến cửa cốc như nhớ ra gì đó bà quay đầu hỏi Uyển Uyển
 - Giáo chủ...Lý gia trang ba trăm nhân khẩu cùng hai tiểu hài tử....bà trước khi đi còn không quên hướng nàng xin chỉ thị
 - Đừng để sót một ai...
 - Nhưng hai đứa trẻ...
 - Dĩ nhiên không thể để bọn họ sống sót được...nàng giọng nói nhẹ nhàng không nghe ra tâm tình
 - Bọn chúng chỉ là trẻ con...Bà lại thăm than
 - Vậy chỉ trách chúng đầu thai nhầm nhà rồi.... Đạo lý giết người không lưu lại hậu họa người chẳng phải còn rõ hơn ta sao? Lại nói nếu lưu lại chúng chúng sẽ thành cớ nhi một cớ nhi để sống sót thực không dễ dàng, chẳng bằng ta để bọn chúng sớm đi đầu thai biết đâu lần sau sẽ may mắn hơn. Giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng tựa như đang bàn xem thời tiết hôm nay là mưa hay nắng không nghe ra chút tình cảm nào trong lời nói.
- Uyển uyển đưa tay ngắt một nụ hoa sen trong đầm. Mỗi lần phải giết đi một kẻ nàng không muốn giết nàng lại làm như thế. Nàng có thể lựa chọn sao, nàng không thể, được chọn chẳng qua chỉ là có nhận công việc hay không mà thôi. Và khi đã nhận nhiệm vụ rồi bọn họ không có quyền thay đổi đó chính là giáo quy.
- Uyển Uyển lại ngáp dài tiếp tục giấc ngủ quý báu của nàng.
- Giáo chủ, người vào nhà mà ngủ...Tử Ni nhìn nàng nằm cạnh hồ sen mà cảm thấy nàng sao có thể ngủ ở nơi này...
 - Đừng phá ta...cho ta ngủ thêm một chút nữa...Nàng cuộn mình lại một bộ dáng mê ngủ đến đáng yêu.
- Tử Ni thở dài rồi quay người bước nhanh khỏi cốc bà bắt đầu công việc chọn ra vài ứng cử viên sáng giá cho vị trí phu quân của giáo chủ nhà bà.

2. Chương 2: Chọn Lựa Phu Quân

Uyển Uyển nhìn chồng tranh vẽ bên cạnh bàn mà phát giận sao trong một ngày Tử Ni có thể tìm ra nhiều ứng cử viên đến thế, nói gì thì nàng cũng đã ba mươi tuổi. Những tưởng với tuổi của nàng bà ta sẽ rất khó tìm được đối tượng thích hợp đến để nàng lựa chọn chứ.

Đưa tay cầm lên một bức họa.

- ồ...Ông ta có khi đáng tuổi cha ta ấy chứ...Uyển Uyển ngắm bức tranh đầu tiên.

- Thế nhưng ông ta lại là vua của Thổ quốc, quốc gia dù nhỏ nhưng rất giàu có...binh lực hẳn là không nhỏ chút nào...Tử Ni ở một bên giải thích.

- Người này đáng là ông ngoại ta nữa kìa...nàng lại tiếp tục quăng tiếp bức tranh tiếp theo.

- Là Vua Siêm Quốc dù già nhưng thân thể hình như còn tốt lắm...Siêm quốc không giàu như Thổ quốc nhưng binh lực mạnh lắm có thể địch toàn thiên hạ...

- Ta đâu phải đắc tội toàn thiên hạ...sao phải lấy người có thể địch với toàn thiên hạ làm gì? Uyển uyển ngao ngán nói...

- Người này đi...Ông ta không quá lớn tuổi chỉ lớn hơn người vài tuổi...tuy hậu cung có nhiều phi tần nhưng ngôi vị hoàng hậu hình như còn trống, nô tỳ nghĩ ông ta là thích hợp nhất rồi...Tử Ni đưa đến trước mặt Uyển Uyển chân dung vị vua Bắc Trữ Quốc. Bà ưng ý nhất hẳn trong tất cả những kẻ tìm về cho chủ nhân.

Uyển Uyển sắc mặt tái nhợt tay khẽ run rẩy khi cầm bức vẽ kia...ám ảnh của mười lăm năm trước bỗng nhiên cứ thế ập về. Thấy sắc mặt không tốt của giáo chủ khiến Tử Ni giật mình...Không phải chứ...bà lại sai mất rồi bà vội vàng đoạt lấy bức tranh từ đôi tay đang run bần bật đến lợi hại kia cố nặn ra nụ cười :

- Ta thấy hẳn ta cũng không phải kẻ quá mức suýt sặc gì Ở đây giáo chủ xem kẻ này cũng rất tốt tuy nhỏ hơn giáo chủ vài tuổi thế nhưng là Độc vương của vương cốc nổi tiếng khắp nơi trong gian hồ. Nghe nói các quân vương của bốn nước đều kiêng nể hẳn vài phần....ha..ha...lại chỉ kém giáo chủ có bốn tuổi...bốn tuổi không lớn lắm..ha...ha..

Bà toát mồ hôi hột nói...dù hẳn thực sự cách giáo chủ bảy tuổi thế nhưng nhìn tới nhìn lui cũng rất chừng chạc đứng cùng giáo chủ cũng không sai biệt cho lắm tạm có thể chấp nhận được .

- Vậy việc trở lại sơn cốc...Uyển Uyển bất mãn nhìn căn nhà gỗ khiến nàng chán ghét

- Khi nào có phu quân đương nhiên có thể quay lại...Tử Ni nhẹ nhàng nói.

- Được, vậy chọn hẳn đi. Uyển Uyển quả quyết gạt luôn mớ tranh vẽ trên bàn kia...nàng muốn thật nhanh trở về sơn cốc nên việc lấy phu quân này phải tiến hành thật nhanh. Nàng muốn lại làm giáo chủ mèo lười của nàng, không muốn phải bước ra ngoài chút nào...rất mệt.

- Người đi điều tra về hành tung của hẳn, chúng ta phải tiếp cận hẳn trước. Nàng cho dù chưa yêu đương bao giờ nhưng cổ ngôn lại đọc rất nhiều...thế nên việc tiếp cận hẳn hẳn không khó lắm.

- Dạ...Tử Ni ở một bên mỉm cười rồi gặt đầu cho thuộc hạ còn đang ngỡ ngàng bên cạnh vì sắc đẹp của giáo chủ.Mất một lúc lâu thuộc hạ kia mới sực tỉnh táo rồi theo lệnh rời đi.

- Chúng ta hẳn là nên đến kỹ viện...Uyển uyển hai mắt lóe sáng nhìn Tử Ni. Nàng luôn đọc rất nhiều cuốn cổ ngôn viết về nơi này nên rất tò mò không rõ thực sự nơi này như thế nào

- Giáo chủ nơi như thế nữ nhân không nên đến.

- Ta đâu có tính lấy thân phận nữ nhân đến đó...Nghe nói những cô nương ở đó rất được lòng đàn ông trong thiên hạ chúng ta đi học hỏi một chút nào...hai mắt nào lóe sáng mỉm cười mê người khiến Tử Ni kẻ hầu hạ nàng từ nhỏ nên mị lực của nàng đối với bà dường như chưa bao giờ có tác dụng hiện giờ lại vì mị lực đó trở nên ngày đại.

Uyển Uyển khoác lên mình bộ nam trang, nàng dùng ít bộ dịch dung khiến dung mạo kia có phần thay đổi bớt nhói mất một chút. Một trước một sau một chủ một tớ cùng nhau bước vào kỹ viện nổi tiếng nhất tại Sa Hà trấn.

- Giáo chủ...người không phải nam nhân vậy người định học hỏi thể nào? Tử Ni buồn cười hỏi...Uyển Uyển nhìn qua một lượt bốn phía rồi xác định được mục tiêu nàng nỏ một nụ cười nhẹ nhàng nói.

- Chúng ta không đến để thử mà đến học tập vậy nên dĩ nhiên phải tìm thầy dạy rồi. Vừa nói vừa liếc mắt về phía một kẻ nàng vừa nhìn thấy trong kỹ viện khoe miệng khẽ nhếch lên một độ cong vừa ý, có những việc tự mình học hỏi không bằng tìm kẻ có chung chí hướng với mình.

3. Chương 3: Rong Chơi Kỹ Viện

Uyển Uyển nở nụ cười quyến rũ khẽ chớp mắt nhìn nữ nhân giả nam trang kia. Nàng vừa nhìn thấy mục tiêu liền kéo nàng ta vào căn phòng trống đối diện. Thấy đối phương hoảng sợ nàng tháo bỏ mặt nạ của mình rồi nói luôn mục đích nàng đến đây. Người ta thường nói nếu muốn đạt được mục đích đôi khi phải bỏ ra trước. Thế nên muốn người ta giúp đỡ thì tốt hơn hết phải bỏ ra trước nói ra mục đích của mình mới cho thấy thành ý.

Quả nhiên nữ tử giả nam trang kia sau khi ngây ngốc kinh ngạc cùng ngẩn ngơ vì dung mạo của nàng thì cũng nói với nàng thân phận và mục đích của nàng ta. Nàng ta là Quận chúa của Triệu Quốc này tên gọi Triệu Mộng Nhật. Nàng ta thường xuyên trốn ra khỏi cung, là vì thích tướng quân Triệu Quốc muốn tiếp cận hẳn. Thế nhưng Mộng Nhật lại không tự tin về hầu hạ nam nhân nên muốn đến kỹ viện học hỏi. Quả nhiên gặp người cùng chí hướng dễ nói chuyện và kết tâm giao. Uyển Uyển liền cùng nàng kết nghĩa tỷ muội, nhờ vị muội muội mới quen này mà nàng dường như biết thêm nhiều thứ.

Nghĩ ra cũng thật sự toát mồ hôi hột, nàng nhớ hình như trong đám tranh Tử Ni đem đến cho nàng có cái tên Trầm Thiên. Suýt chút nữa nàng cùng một nữ tử đang yêu đến nhường ấy tranh giành phu quân rồi. Uyển Uyển từ nhỏ không có gia đình nên dĩ nhiên rất trân trọng người chị em này.

- Tỷ tỷ thật là đẹp...Mộng Nhật ở một bên bộ dạng chảy nước miếng ánh mắt mơ nàng nhìn vị tỷ tỷ vừa kết nghĩa kia.

- Ta lại thích như muội thôi...đôi khi mỹ mạo lại là một gánh nặng lớn...Uyển Uyển thở dài nói. Nếu không vì dung mạo họa thủy này nàng sẽ không phải suốt ngày nhốt mình trong sơn cốc... cũng sẽ không xảy ra những việc đau lòng...

Từ Kỹ viện Uyển Uyển học được rất nhiều thứ dĩ nhiên những thứ nàng học đó đều khiến nàng cùng nghĩa muội kia mặt đỏ tai hồng xấu hổ không thôi. Thủ pháp quần người của các cô nương nơi này dường như rất lợi hại, lại có một bộ dáng phục tùng không thôi...Nam nhân đều thích nữ nhân như vậy sao? Quả nhiên thực tế và những gì trong sách viết dường như khác nhau rất xa.

Uyển Uyển nói đến kỹ viện học tập chẳng qua chỉ vì nàng nghe nói phu quân tương lai của nàng rất phong lưu thường là khách quen chốn hồng trần. Nàng dù có sẵn mị lực nhưng người ta nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng nàng dĩ nhiên muốn biết loại nữ nhân khiến hẳn vương vấn kia như thế nào.

Có điều dạo chơi chốn kỹ viện thường có một phiền phức đó chính là lâu lâu sẽ bị quan quân triều đình hỏi thăm. Người ta thường nói dân đen không đấu với phú thương. Phú thương không đấu với quan quân. Dĩ nhiên điều này nàng biết thế nên nàng tuyệt nhiên tránh được sẽ hết sức tránh né quan binh của triều đình.

- Tỷ tỷ tránh được thì nên tránh, chỉ cần cẩn thận nắp một bên đời một lúc bọn họ sẽ đi thôi...Mộng Nhật nhỏ giọng dặn dò. Nàng biết hoàng huynh vốn không thích những chốn rong chơi phong trần nên lâu lâu hay cho quan binh đến cần quét một lần xem trong kỹ viện có cô nương nào quá nhỏ tuổi bị ép làm kỹ nữ hay không.

Thời nay ép cô nương chưa đủ tuổi làm kỹ nữ là phạm vương pháp. Uyển Uyển cảm thấy có chút ngưỡng mộ vị vua Triệu Quốc này. Hẳn thường ban ra một số luật lệ theo như nàng thấy luật lệ kia dùng để bảo vệ nữ nhân. Tỷ như y phục dành riêng cho Kỹ nữ, nghĩ cho cùng hình như cũng là vì muốn tốt cho bọn họ. Nàng tuy luôn ở trong cốc 15 năm thế nhưng với thân phận giáo chủ thì việc nắm rõ mọi thông tin tình hình của bốn quốc gia và cả trên giang hồ là điều cần thiết. Mà kẻ khiến nàng ngưỡng mộ chính là đế vương của Triệu quốc Triệu Thúc.

Khi Tử Ni đem tranh về nàng đã từng thắc mắc vì sao không có tranh của Triệu Thúc. Tử Ni chỉ gượng cười mà bảo hẳn không nạp hậu cũng không tuyển phi chỉ chuyên sủng một phi tử có tên Hạ Yên. Nàng từng thắc mắc không biết người con gái như thế nào mà có thể khiến người như hẳn say mê đến thế. Chìm trong suy tư khiến một cao thủ như Uyển Uyển cũng có lúc rơi vào tình thế quẫn bách.

Khi phát hiện quân binh của triều đình đang lục soát nàng vội vàng tránh sang một bên cũng tiện tay kéo vị công tử đang đứng cạnh kia cùng trốn.

- Suyt...là quan binh. Uyển Uyển nói nhỏ với thư sinh kia.

- Vì sao phải trốn? Hấn có chút ngạc nhiên tròn mắt nhìn nàng...
- Vì ta không thích bọn cầu quan...Nàng khinh thường đáp...
- Người là nữ Phần nam trang lại trốn quan binh tra xét là vì chưa đủ tuổi sao?
- Người vì sao lại...Uỷển uỷển có chút ngạc nhiên nhìn hấn, thuật dịch dung của nàng dù không khéo thế nhưng không đến mức vừa nhìn đã nhận ra ngay như thế. Nhưng chưa kịp nói ra hết nghi ngờ thì nàng nhận ra lý do hấn phát hiện thân phận nữ nhi của nàng. Bàn tay đang đặt trên ngực nàng kia không nghi ngờ gì chính là tay hấn
- Dâm tặc....Uỷển Uỷển tái mặt hét lớn đồng thời cho hấn một cái tát như trời giáng
- Không phải ta cố ý...tay ta chỉ muốn đẩy cô nương ra khi bị cô nương ôm thôi...Ồ mà nói ra thì là cô nương chiếm tiện nghi của tại hạ trước...kể kia lại tiếp tục từ tốn giải thích khiến khuôn mặt có chút hồng của Uỷển uỷển chuyển sang đỏ gay...
- Câm miệng...Uỷển Uỷển then quá hóa giận quát....
- Dù đã làm nàng tức giận thế nhưng không biết cô nương có thể cho tại hạ biết nàng hiện đã bao nhiêu xuân xanh hay chẳng? Thật ngại quá tại hạ chính là cầu quan mà cô nương nhắc đến. Đoạn Vô Tình giọng điệu thấp phần nhẹ nhàng không hề nghe ra ngữ điệu tức giận trong lời hấn nói. Hấn thực ra cũng chán ghét sự vụ này, vì cái gì một võ tướng như hấn lại phải đi làm việc của quan văn.
- Hỏi tuổi của ta..ha..ha...người còn chưa đủ tư cách đó Uỷển Uỷển cười to rồi xoay người biến mất.

4. Chương 4: Kế Sách Bầy Phu Quân

Trở về bản giáo Uỷển Uỷển mệt mỏi dựa lưng trên chiếc ghế giáo chủ khép hờ đôi mắt nghỉ ngơi. Giáo chúng phía dưới một mực im phăng phắc đến tiếng hít thở mạnh cũng không dám. Bọn họ sợ chọc giận giáo chủ sẽ chết không toàn mạng, dù khá ngạc nhiên vì mị sắc của giáo chủ thế nhưng sự uy nghiêm của giáo chủ càng khiến bọn họ sợ hãi hơn.

Tử Ni Thực sự không hiểu vì sao giáo chủ hôm nay đặc biệt nóng nảy hơn mọi khi chỉ đựng chuyện một chút cũng khiến nàng phát hỏa.

Uỷển Uỷển ngồi trên ghế giáo chủ mà khuôn mặt hồng nhuận.Mặt nàng sở dĩ đỏ không phải như Tử Ni nghĩ Uỷển Uỷển đang tức giận mà thực ra mặt nàng đỏ là vì nhớ đến việc vừa nãy xảy ra trong kỹ viện. Cứ nghĩ đến hấn nói nàng chiếm tiện nghi của hấn là lại khiến nàng nhớ đến thân hình rắn chắc kia được nàng ôm cứng ngắc.

Thật không thể tưởng được một kẻ có vẻ ngoài văn nhược thư sinh như hấn lại có một thân hình rắn chắc đến vậy. Khi vừa đưa tay kéo hấn lại gần cùng trốn nàng vô tình chạm qua lồng ngực hấn. Như không tin vào cảm giác của mình nàng lại vòng tay ôm hấn để xác định rõ hơn liệu có phải mình nhầm lẫn. Nhưng cảm giác ở tay cho nàng biết rõ hấn có một thân hình rắn chắc. Nàng thầm than thì ra nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài được.

Thế nhưng bị người ta gọi hành động đó là chiếm tiện nghi khiến nàng mất mặt (aki: huynh ấy chỉ nói thật thôi mà) Nhưng mà nàng cũng gọi hấn làm dâm tặc chỉ vì tay hấn bất cẩn đặt nhầm lên ngực nàng còn gì...thôi xem như là huê đi vậy...Uỷển Uỷển thầm nhủ.(aki: sao mà giống huynh không cố ý còn tỷ thì cố tình)Tuy vậy như cái cảm giác chạm phải hấn khi đó giờ nghĩ lại vẫn thấy mặt nóng ran tim đập nhanh đến khó hiểu.

- Giáo chủ ta thấy việc đó hay là làm như thế...? Tử Ni hướng nàng nói...Uỷển Uỷển lại giật mình nàng đã không thể tập trung được kể từ khi trở về đến giờ...
- À rất tốt vậy cứ thế mà làm thôi...Thực ra nàng nào có nghe bà ta nói gì đâu, thế nhưng Uỷển Uỷển tin rằng những gì Tử Ni nói chưa bao giờ sai nên nàng rất quả quyết gật đầu đồng ý. Tử Ni ở một bên toát mồ hôi hột...không ngờ giáo chủ lại đồng ý phương án này...không phải bà không muốn nghĩ cách giùm giáo chủ

nhưng theo đuổi nam nhân bà vốn đâu có biết, nên đành đẩy hết trách nhiệm cho Thanh Hồng Phó đầu lĩnh của mình. Thanh Hồng có tới năm vị phu quân đương nhiên là cao thủ tình trường.

Đành phải nhờ vả bà ta trong việc giúp giáo chủ lấy được phu quân này thôi. Vả lại khi bà nhờ vả thì Thanh Hồng rất vui vẻ vỗ ngực mà quả quyết rằng, bà ta chưa thất thủ bao giờ trong việc bẫy phu quân. Nghe thì giống như là đang sẵn thú ấy nhỉ, Tử Ni rùng mình một cái không biết mình có làm sai việc gì không sao lại có dự cảm không lành thế này(aki: ha..ha...hoàn toàn thăm hại ha...ha...giao trứng cho ác mất rồi...).

Uyển Uyển thật sự không thể ngờ rằng chỉ vì một cái gật đầu không suy nghĩ mà cả thanh danh cùng cuộc đời của nàng cũng vì thế mà rẽ ngang sang một hướng khác.

Hai ngày sau:

- Giáo chủ xin trách phạt nô tỳ đi ạ...Tử Ni cúi mình nức nở...bà thật đáng chết mà...sao có thể khiến thanh danh giáo chủ thành một yêu nữ không biết xấu hổ mê mẩn mỹ sắc kia chứ. Bà đâu có ngờ rằng Thanh Hồng kia lại tung tin khắp nơi rằng giáo chủ nhà bà mê một Độc vương thế nào, rằng nếu không phải chàng thì không gả...Hiện giờ toàn bộ võ lâm không ai là không biết, không ai là không mắng giáo chủ nhà bà là yêu nữ mê Mỹ sắc.

- Ha...ha...ha...cũng không có việc gì lớn dù gì cũng bị gọi là yêu nữ rồi...Có điều Yêu nữ mê mẩn mỹ sắc...ha..ha...cũng quả là thú vị..ha..ha... Uyển Uyển cười lớn không thôi...với cái thanh danh này mà Tử Ni còn muốn nàng lấy được phu quân sao...nàng thấy bà ta chắc sẽ thấy khó mà từ bỏ thôi. Thế nhưng Tử Ni lại nói một câu khiến nàng vỡ mộng

- Giáo chủ yên tâm...ta sẽ tìm người khác nghĩ cách cho người...đảm bảo lần này sẽ lấy được phu quân...Tử Ni khí thế hùng hồn nói. Bà muốn giáo chủ nhà mình hạnh phúc, bà biết cố giáo chủ rất thương yêu Uyển Uyển coi nàng như con gái ruột. Bà đã chịu ơn từ giáo chủ quá cố thế nên bà xem hạnh phúc của tiểu chủ tử quan trọng hơn cả mạng sống của mình.

- Không cần ta thấy cũng không vấn đề gì cứ để Thanh Hồng làm tiếp kế hoạch kia của bà ta...Dù sao ta thấy chúng khá thú vị...Uyển Uyển mỉm cười...phá hư thanh danh của nàng cũng là một ý không tồi...Có khi nhờ nó mà dung mạo này sẽ bớt bị người ta để ý...Như thế có khi lại tốt hơn...(Aki: chà đẹp quá cũng khổ quá nhỉ tỳ)

- “...”

Uyển Uyển thật không thể ngờ quyết định kia của nàng thực sự là một mở đầu cho thảm họa lớn hơn sau đó sẽ đến với nàng. Thanh Hồng cực kỳ cảm động khi biết giáo chủ tín nhiệm bà vì thế bà quyết định cho dù dùng mọi thủ đoạn cũng phải bắt bằng được phu quân cho giáo chủ nhà bà.

Thanh Hồng kẻ nhếch môi nở một nụ cười nguy hiểm quay sang thuộc hạ hỏi

- Những gì ta phân phó đã bày bố thỏa đáng hay chưa?

- Dạ đã bày trí cả rồi...Chỉ là...Giáo chủ thực sự đồng ý với kế hoạch kia ạ? Kẻ kia ngạc nhiên hỏi

- Dĩ nhiên kế hoạch này không thể để giáo chủ biết, như vậy thì hiệu quả sẽ cao hơn.

Thanh Hồng vừa cười vừa nói. Cũng không phải mình Tử Ni nhận được ơn tái sinh từ cố giáo chủ. Bà cũng vậy, mạng bà là do cố giáo chủ tìm về. Bà cũng muốn tiểu giáo chủ người mà cố giáo chủ yêu thương như con gái được hạnh phúc.

Trước khi qua đời cố giáo chủ đã từng giao phó nàng cho bà và Tử Ni. Thế nhưng Tử Ni kia thực sự bảo bọc tiểu giáo chủ quá kỹ, khiến nàng đã ba mươi tuổi đầu mà chưa từng nếm trải qua thất tình lục dục...Như thế thì còn gì là hạnh phúc chốn nhân gian, cuộc sống như vậy quả là nhàm chán. Nếu lần này tiểu giáo chủ đã tín nhiệm bà thì bà phải làm hết khả năng của mình, để nàng nếm qua những thú vị kia của cuộc sống...

5. Chương 5: Xuân Được

Theo như kế hoạch của Thanh Hồng Uyển Uyển bước vào một gian phòng. Thanh Hồng nói Thiệu Mặc Du chờ nàng tại căn phòng này. Còn nói với nàng đây là cơ hội ngàn năm có một để ươm mầm cho tình

cảm của cả hai. Uyển Uyển cứ nghĩ rằng đến gặp Thiệu Mạc Du rồi cùng hắn vun đắp tình cảm giống như những chuyện trong cuốn cổ ngôn nàng thường được đọc. Gì mà cả hai cùng gặp mặt rồi càng nói chuyện càng hợp ý, rồi thì nảy sinh tình cảm...Nam hữu ý nữ có tình, tình cảm kia khắc cốt ghi tâm gì gì đó.

Nhưng có vẻ Uyển Uyển quá ngây thơ rồi, thứ chờ đợi nàng không phải một cuộc tình lãng mạn tựa như họa như thơ. Nghênh đón nàng là một nụ hôn cuồng nhiệt mang đầy dục vọng. Uyển Uyển choáng váng định đẩy hắn ra thế nhưng dường như toàn thân nàng cũng bắt đầu nóng ran khó nhin, cái cảm giác miệng lưỡi khô khốc kia khiến nàng khó chịu. Uyển Uyển nhận ra mình bị hạ xuân được thế nhưng tia lý trí kia ngay lập tức bị thổi bay sau nụ hôn cuồng dã của nam nhân xa lạ này. Nàng theo bản năng tìm đến sự thoải mái cho bản thân mà mất đi toàn bộ lý trí. Trong tối tăm tĩnh lặng hai con người quấn quýt lấy nhau cho dù là hai người hoàn toàn xa lạ thế nhưng cả hai đều có chung một mục đích. Mục đích đó chính là dùng đối phương làm thuốc giải cho thứ được mà họ đang trúng phải.

Ngoài trời những tia sáng đầu tiên le lói vào phòng đánh thức mỹ nhân trên giường. Nàng mở mắt nhìn nam nhân bên cạnh, nàng nhận ra hắn, hắn chính là tiểu tử hồi tuổi của nàng trong thanh lâu hôm đó. Nhớ đến những gì xảy ra tối qua tim nàng đập thật nhanh khuôn mặt đỏ bừng nóng ran lên. Đưa tay chạm vào khuôn mặt đang mê ngủ kia khiến hắn giật mình rúc vào chăn. Uyển Uyển bắt đầu tìm lại ý thức rơi trên đất mặc lại thật hoàn chỉnh, khi nàng vừa thức xong dây lưng thì cửa phòng bị ai đó đập tung ra(akiaki: chị này là nữ chính và là nạn nhân trong truyện lên nằm giường nhà ta..ha...ha..)

Xuất hiện trước mặt nàng là một nữ nhân có khuôn mặt thanh tú vừa nhìn thấy Uyển Uyển nàng ta đã tròn xoe đôi mắt kinh ngạc. Tiếng ồn ào kia khiến Vô Tình thức giấc, hắn mệt mỏi ngồi bật dậy nhìn bản thân rồi hít sâu một hơi hồi tưởng lại việc xảy ra đêm qua. Hắn chỉ còn nhớ được hắn trúng phải xuân dược tấn công một nữ nhân bước vào phòng.

Nhận ra sự huyền ảo trong phòng hắn nhanh chóng mặc quần áo vào rồi bước vội ra phía ngoài.

- Trầm sư huynh ta hiện ở đâu? Người đến là Mĩ Khiết Ngọc sư muội của Trầm Thiên.

- Thật ngại quá tại hạ cũng không biết tướng quân hiện ở đâu ta vào tìm tướng quân nhưng ngài ấy không có trong phòng, nên ta ở lại đây chờ...Giọng nói hắn ngày một nhỏ dần vì những gì phía sau đó hắn không muốn nói ra. Đoạn Vô tình liếc mắt nhìn sang Uyển Uyển, hắn có chút kinh ngạc vì mỹ mạo của nàng thế nhưng hắn tuyệt không giống kẻ khác chìm đắm trong dung mạo đó đến ngây dại, mà ngay lập tức rời đi tầm mắt.

- Việc tối qua thực xin lỗi...ta vì trúng phải xuân dược.....ta...Mạng của ta...cô nương nếu tức giận cứ lấy đi...Hắn cũng không biết phải nói gì thêm nữa chỉ biết cúi đầu nhận tội cùng nàng.

Chẳng hiểu vì sao thấy hắn bối rối nhận lỗi, thấy được trong mắt hắn là hối hận cùng bất đắc dĩ khiến tim Uyển Uyển thắt lên đau đớn. Nàng vung tay đánh một chưởng về phía hắn thế nhưng...thế nhưng... Vô Tình lại không hề tránh né nhận hết chưởng pháp của nàng phun ra một búng máu tươi trong kinh ngạc của tất cả mọi người.

- Người...Uyển Uyển trợn to mắt hét lớn giận dữ. Nàng đánh hắn nhưng sao bản thân lại đau đớn đến vậy...Bỏ chạy khỏi căn phòng Uyển Uyển chợt cảm thấy gió lạnh quất vào mặt khiến nàng đau rát, khi đưa tay lên mặt mình Uyển Uyển nhận thấy lệ đã rơi đầy khuôn mặt nàng.

Vô Tình thân hình lung lay rồi ngã sầm xuống bất tỉnh hắn nhận một chưởng kia của nàng khiến ạng sống hắn giờ đây như đèn dầu trước gió có thể vụt tắt bất cứ lúc nào.

Uyển uyển trở về trong tức giận ngút trời của Tử Ni bà cảm tức mà đuổi đánh Thanh Hồng kia một trận suýt chết. Thế nhưng kẻ bị hại chỉ thần thờ ngồi đó như kẻ mất hồn

- Thấu Tâm chưởng với nửa thành công lực khiến kẻ tiếp nhận kia sẽ thế nào? Uyển Uyển buông một câu hỏi khiến Tử Ni ngẩn người.

- Thấu Tâm Chưởng nếu đánh trực diện vào đối phương thì chết là chắc chắn. Nhưng chỉ dùng nửa thành công lực thì kẻ đối mặt với chưởng pháp kia cũng khó sống...Tử Ni nghiêm túc trả lời, không rõ vì sao giáo chủ lại muốn biết việc này.

Nhận được trả lời kia Thân mình Uyển Uyển bỗng nhiên run đến lợi hại....Hắn sẽ chết sao? Chết vì chương pháp của nàng...lệ bất giác lại rơi. Vì sao khi đánh hắn nàng lại đau như vậy, vì sao khi biết hắn sẽ chết vì nàng cũng khiến nàng đau như vậy...Nàng chẳng phải là sát thủ sao? Giết người chính là công việc, thế nhưng ...thế nhưng vì sao hắn lại là một ngoại lệ trước nay chưa từng có...

- Tử Ni...ta có việc muốn nhờ bà...Uyển Uyển cúi người quỳ trước mặt Tử Ni khiến bà hoảng hốt chạy đến đỡ nàng mới phát hiện Tiểu giáo chủ nhà bà lệ rơi đầy mặt...

- Cứu chàng...Uyển Uyển nghẹn ngào...

6. Chương 6: Cầu Y

Tử Ni kinh ngạc nhìn tiểu chủ tử, trước nay bà chỉ thấy nàng khóc duy nhất một lần, đó là ngày cố giáo chủ tạ thế.

- Giáo chủ...Người Yêu tiểu tử phó tướng đó sao? Tử Ni chăm chú nhìn Uyển Uyển chờ nghe câu trả lời từ nàng.

- Ta...ta không rõ nữa...chỉ là thấy Chàng đau ta cũng rất đau...Chàng có thể sẽ chết khiến ta...không thở nổi...Uyển Uyển nức nở nàng không rõ lắm đó liệu có thể gọi là yêu hay không nhưng nàng...cảm giác này rõ ràng cảm giác này rất khác với những người khác...

- Thật ra nô tỳ đã trà trộn vào tướng quân phủ đem Bảo Tâm đan cho hắn uống...tạm thời mạng sống hắn sẽ không nguy hiểm có điều....

- Có điều thế nào? Uyển Uyển vội vàng như ngồi trên lửa, chỉ cần có thể chữa được cho hắn muốn nàng làm gì nàng cũng không ngại.

- Người có thể chữa thương thế từ Thấu tâm chương chỉ có một người...Tử Ni lại nói.

- Là Quý y sao? Uyển Uyển vội vàng hỏi thế nhưng Tử Ni lại lắc đầu...

- Sư phụ hắn....Diệu Thủ Thần Y...có điều cầu y người này...không có khả năng...Hắn rất khó cầu y...trước giờ kẻ được hắn thực sự chữa trị đếm trên đầu ngón tay...Nhưng nếu hắn nhận lời chữa trị cho ai thì cả đời người đó hắn không lo bệnh tật nữa...Tử Ni chỉ theo kinh nghiệm giang hồ mà nói...Năm xưa nếu không phải không thể cầu y Diệu Thủ kia cố giáo chủ hắn sẽ không chết.

- Là kẻ người đã quỳ hai tháng cầu xin sao? Uyển Uyển chột như nhớ ra... Tử Ni từng vì sư phụ đi cầu y người nào đó. Tử Ni không trả lời câu hỏi của nàng chỉ khẽ gật đầu.

- Dù thế ta vẫn muốn thử...Uyển Uyển nói với vẻ cương quyết dù chỉ có một tia hi vọng nàng cũng không muốn từ bỏ.

Tử Ni nhìn Uyển Uyển chột thờ dài, bà vốn cho tiểu tử kia dùng bảo Tâm Đan là do muốn giữ mạng hắn ta để còn bắt hắn chịu trách nhiệm với giáo chủ nhà bà. Thật chẳng ngờ giáo chủ nhà bà lại có tình cảm với tiểu tử đó. Tử Ni như chợt nhớ ra dạo gần đây Uyển uyển thường lén trốn ra ngoài theo dõi một vị quan nào đó. Nàng có vẻ rất hứng thú với hắn ta vì mỗi lần trở về đều hỏi bà một số đạo lý hết sức kỳ lạ. Không lẽ vị quan kia lại chính là phó tướng nhận của nàng Thấu Tâm chương...Nếu đúng là sự thật thì xem ra giáo chủ của bà sẽ thật vất vả với đoạn tình cảm này đây...

Theo như chỉ dẫn của Tử Ni Uyển Uyển lên đường cầu y. Lần này nàng chuẩn bị rất kỹ nào là lương khô dùng cho ba tháng, nàng còn dặn dò Tử Ni sau ba tháng cho người đem lương lên núi tiếp tế cho nàng. Uyển Uyển quyết tâm nếu không cầu được lão thần y kia xuống núi hắn sẽ không quay về.

Đang lơ đãng rửa tay bên suối nàng nhìn thấy một Nam tử không thể nhìn ra tuổi tác nhưng thoạt nhìn chỉ chừng hơn ba mươi tuổi đang đối phó với một con rắn. Uyển Uyển rất nhanh vọt đến đập chết con rắn xà kia rồi thật nhanh nhào tới băng bó vết thương cho hắn

- Đại ca...huynh không sao chứ...ôi khổ thân chưa kìa sao lại đi một mình lên núi để đến mức bị rắn cắn thế kia...Vừa nói nàng vừa xé vạt áo của mình cột thật chặt phía trên miệng vết thương rồi dùng dao rạch rộng miệng vết thương trên chân lão.

- Con rắn có độc...nhưng ta có thuốc giải ở đây không cần lo...Nàng nhẹ nhàng giải thích sợ hành động của mình dọa sợ hấn. Thế nhưng Uyển Uyển thật không hề nhìn ra trong kẻ kia có một tia kinh ngạc khác thường khi nhìn nàng.
 - Người tới cầu y? Lãnh Diêu Diêu nheo mắt nhìn vị tiểu cô nương này hỏi...đa phần những kẻ tới đây đều là cầu y cả, thế nhưng đều bị tên học trò kia của lão đóng cửa không tiếp.
 - Phải...Nàng cúi thấp người rồi ra hiệu cho hấn leo lên lưng mình.
 - Nhưng ta nghe nói Quỷ Y rất khó cầu y...Lãnh Diêu Diêu Vừa leo lên lưng nàng vừa nói...
 - Ta không đến cầu y hấn ...ta cầu là sư phẫn Diêu Thủ Thần y...Nàng vừa công lão lên lưng vừa giải thích...
 - Ồ...nhưng nghe nói ông ta không thích chữa bệnh cho người ta...Lão lại nói...Nha đầu này cũng thật là thú vị muốn lão đích thân chẩn bệnh sao?
 - Thế nên ta đã chuẩn bị cả rồi...người xem...nếu ông ta không xuống núi ta sẽ ở lý không đi...nàng vỗ vỗ vào túi lương khô của mình vui vẻ nói. Diêu Diêu mỉm cười đôi mắt lão chợt lóe lên, lão vỗ vỗ vào lưng tiểu nha đầu nói
 - Ái chà...ta quên mất ta thích ăn thịt rắn...nếu vớt con rắn kia thì thật phí...hay người để ta quay lại nhặt nó về nấu canh, vừa nói trong mắt Diêu Diêu khoe miệng khê nhếch với nụ cười nguy hiểm trên môi. Ngay lập tức bước chân Uyển Uyển dừng lại, nàng nhìn dáo dác khắp nơi khiến nụ cười trên môi lão càng sâu hơn.
 - Người cứ thả ta xuống để ta tự quay lại thôi... tự đi xuống phía dưới dễ hơn là người công ta, đường trở xuống dốc ngược rất khó đi...lại phải công ta thì...
 - Không phải...là ta thấy nơi này không an toàn nếu để huynh đợi ở đây chắc sẽ lại gặp phải thú dữ hoặc rắn...Huynh... ôm chặt cổ ta và nhắm chặt mắt lại nhé...Nghĩ một lát Uyển Uyển liền quyết định.
 - Sao? Diêu Diêu nghi ngờ hỏi lại...Không lẽ nha đầu này thực sự sẽ công lão trên lưng mà xuống núi sao? Lãnh Diêu Diêu kinh ngạc với võ công của lão dù nói là xuống núi rất dễ dàng. Nhưng công trên lưng một người thì xuống núi không còn là việc dễ nữa, bởi các vách núi dốc dựng đứng rất khó đi. Người bình thường muốn xuống núi cũng phải mất vài tháng. Còn những kẻ đi lại dựa vào kinh công như bọn họ cũng phải dừng lại chừng hai đến ba lần lấy điểm tựa mà vận khí vào đôi chân.
 - Ta đưa huynh trở lại tìm tiểu hắc(ý chỉ là con rắn đen)...bám chặt vào...Vừa nói nàng vừa xoay người nhún mũi chân một chút dùng lực lao xuống phía dưới. Lãnh Diêu Diêu đánh một cái rùng mình, Nàng ta có phải mất trí rồi không...Lão dù đã bốn mươi tuổi thế nhưng lão còn muốn sống đến hơn trăm tuổi, hôn sự của Ngọc nhi lão còn chưa được dự sao có thể vì việc nhắm nhí này mà chết cho được. Trước khi xuống núi lão đã báo ra hôm nay mình sẽ gặp vận hạn nhưng không nghĩ vận hạn kia lại là tử vận. Lẽ nào chiêm tinh thuật của lão lại không còn chính xác nữa?.
- Nhưng bất ngờ lớn với Diêu Thủ Thần y, tinh thông thiên thuật, y lý lại chính là cô gái nhỏ đang công lão trên lưng. Nàng thậm chí chẳng cần dừng lại một điểm tựa nào trên vách núi mà lao thẳng xuống phía dưới kia một cách nhẹ nhàng uyển chuyển.
- Người người muốn cầu y cho kia là gì với người?...Không thể kìm nổi tò mò Diêu Diêu hỏi...có khi hôm nay lão thực sự phải phá lệ xuống núi một lần.
 - Là.....là...phu quân tương lai của ta...Nàng ấp úng ngượng ngùng. Dù rằng chàng có lẽ chưa chắc sẽ đồng ý lấy nàng thế nhưng nàng đã nhận định hấn là phu quân duy nhất nàng muốn lấy.
 - Ồ...là cha hài tử trong bụng người sao? Lãnh Diêu Diêu mỉm cười ôn hòa nhìn tiểu nữ tử trước mắt.
 - Ta có ...có hài tử sao...huynh thật biết đùa... Nàng mỉm cười nhìn hấn
 - Ta là ai kia chứ..tuy hài tử của người chỉ mới được vài ngày nhưng cái danh Diêu Thủ Thần Y của ta cũng không phải để làm kiếng ...Lão nhìn nàng lặp lại khẳng định của mình một cách chắc chắn.
 - Huynh đùa rồi...Diêu Thủ Thần y trẻ như huynh sao? Nàng lại mỉm cười nhưng đôi mắt với nàng là một gương mặt không chút đùa cợt

- Tiểu cô nương, ta đã bốn mươi tuổi rồi đó...nếu thành gia sớm không chừng con ta còn lớn hơn người...Lão lại khinh thường nói
 - Bốn mươi...ra người cũng không quá già so với ta tưởng tượng...Cùng lắm hơn ta mười tuổi là cùng...cho dù người rước dâu sớm cũng không thể 10 tuổi cưới vợ chứ lão huynh...Nàng lại khinh thường...muốn so tuổi sao, nàng cũng đâu nhỏ đến mức hẳn có thể gọi nàng là tiểu cô nương...
 - Ô....Lãnh Diêu Diêu lúc này mới dám xác định rõ đó chính là nàng, bởi vì... nàng thực ...Nàng thực giống bà...
 - Người chắc là sống vất vả lắm...Lão run giọng khó khăn mở miệng...
- Nghe lão tự nhận mình là Diêu Thủ Thần Y Uyển Uyển khinh ngạc cùng vui mừng không siết nàng đã gặp thần y...

7. Chương 7: Tìm Về Nửa Mạng Sống

Khi Vô tình mơ màng trên giường bệnh hẳn cảm thấy thân mình đau nhức nặng nề có chút gì đó nhẹ hơn một chút, thoải mái hơn một chút. Ý thức với xung quanh cũng dần có trở lại bên tai là tiếng nói rù rì của một nam nhân nghe giọng nói có vẻ đứng tuổi

- Ai mà ra tay chẳng chút dứt khoát thế này...nếu ra tay mạnh hơn chút nữa có phải ta đỡ khổ hơn không...
- Ý của huynh là gì hả? Uyển Uyển ở bên nghiêng răng trợn mắt nói...
- Ha...ha...muội bình tĩnh...ha...ha...ta chỉ nói cho vui...Lãnh Diêu Diêu toát mồ hôi hột cười hi hi trấn an Uyển Uyển. Nhưng sau khi rút trâm ra khỏi người Vô Tình bắt lại mạch tượng cho tiểu tử kia đôi mày của lão càng nhíu chặt hơn...
- Sao thế... Thấy vẻ mặt căng thẳng của ca ca Uyển Uyển run giọng hỏi.
- Ta e rằng nếu cố hết sức cũng chỉ có thể tìm về nửa mạng cho phu quân nhà muội. Diêu Diêu thở dài nói...Thực không thể tưởng được sau ba mươi năm hẳn lại gặp lại muội muội thất lạc của mình. Nghĩ đến có lẽ chính Là số mệnh...

Ngày đó sau khi nàng biết hẳn là thần y nàng không những không lấy lòng hay cầu xin mà bắt đầu gào khóc cũng như oán trách. Nàng oán hẳn không cứu sự phụ mình khiến kẻ vốn đã là trẻ mồ côi lại một lần nữa mất đi người thân duy nhất. Oán ông trời ban cho nàng tư sắc nhưng vì nó mà khiến nàng khổ sở. Oán phụ mẫu nàng độc ác không muốn nuôi nàng thì thôi còn để nàng ở ngoài cửa Tam Lộ Đoạt Mệnh cốc.

Khi nàng nhắc đến Tam Lộ Đoạt Mệnh cốc hẳn mới chắc chắn nàng chính là muội muội thất lạc của mình. Ba mươi năm trước khi hẳn bị người ta truy sát đã giấu muội muội vừa sinh của mình tại đó. Tam Lộ Đoạt Mệnh là nơi có chướng khí bao trùm, hẳn cho nàng uống Bách Ngọc lộ nên rất mực yên tâm chướng khí không những không làm hại đứa bé mà ngược lại còn bảo vệ nó. Nhưng ngàn tính , vạn tính không thể tính ra được khi quay trở lại thì nàng cùng giỏ trúc kia cũng biến mất. Nhìn nàng giống mẫu thân như tạc mà khiến hẳn chạnh lòng, mẫu thân hẳn cũng vì dung nhan kia mà mang họa diệt môn.

Mười lăm năm trước khi giang hồ giấy sóng tìm kiếm một Mỹ nhân tên gọi Thanh Thanh hẳn thực hi vọng đó chính là muội muội mình. Nhưng nàng ta dường như tan biến mất dạng không ai có thể tìm ra. Nàng đã gặp phải chuyện gì mà đến độ phải thay đổi cả tên rồi trốn tránh đến mức biệt tích như thế.

- Dù thế muội vẫn muốn cứu hẳn sao ? Diêu Diêu yêu chiều nhìn muội muội mình nhẹ giọng hỏi
- Phải...Chưởng pháp đó là muội đánh hẳn trong tức giận...Uyển Uyển nức nở nói.

Nghe nàng nói Diêu Diêu khẽ run nhẹ...lão thầm nghĩ nếu tiểu tử này chết vậy chẳng phải Uyển Nhi sẽ ray rứt mãi sao...còn hấn sống mà dật dờ nửa sống nửa chết...vậy có phải...có phải nàng cũng sống chẳng chút thoải mái nào...ái chà...làm thế nào mới tốt đây...

- Vậy đi...ta sẽ cứu nửa cái mạng này của hấn...nửa mạng còn lại kia...chúng ta lại làm cách khác...

- Ừm...Uyển Uyển gật đầu không chút do dự nào...Nếu là quyết định của ca ca hấn nên tin tưởng.

Vô Tình lơ mơ nghe được giọng nói của Uyển Uyển, hấn có thể nhận ra nàng chỉ qua giọng nói. Là tiểu cô nương ngày đó hấn gặp ở kỹ viện cũng chính là người cùng hấn có Vợ chồng chỉ thân, nàng cũng vì thế mà nổi giận đánh hấn một chưởng...Nhưng nghe sao như nàng và người kia đang chữa trị cho hấn. Nàng chẳng phải nên hận đến muốn giết hấn mới phải chứ...vì sao...vì sao...Hấn tự cười bản thân hấn đây là một giấc mơ.

Hôm sau tỉnh lại chính là khi Ngọc tiểu thư đang bắt mạch lại cho hấn.

- Thật kỳ lạ...Hôm qua ta còn tưởng không cứu được huynh, thế nhưng chỉ qua một đêm mà huynh đã khỏe lên nhiều như thế...Chà y thuật học lên của ta không thể ngờ lại thần thông đến vậy. Khiết Ngọc đắc ý mỉm cười.

Sau khi Khiết Ngọc rời khỏi phòng thì hấn nhận ra cái mền bên cạnh khẽ nhúc nhích. Uyển Uyển như con sâu nhỏ chui đầu ra khỏi lớp chăn để lộ ra khuôn mặt mê người, nàng chớp đôi mắt hữu thần xinh đẹp nhìn hấn rồi cọ đầu vào ngực hấn nói

- Chàng cuối cùng đã tỉnh lại...làm ta lo muốn chết...nàng lại dựa đầu vào lồng ngực hấn ngáp dài...

- Cô...cô...cô nương sao...sao lại ở đây ? Vô Tình đẩy cái đầu đang dán sát vào ngực hấn ra lùi lại một chút, hấn cũng không phải là Thiệu Mạc Du kia. Chẳng hiểu vì sao khi biết Xuân Duyệt kia là do nàng hạ vì theo đuổi Độc Vương khiến hấn có chút khó chịu...

- Mạng chàng là do ta nhờ thần y cứu về, không phải do Ngọc tiểu thư gì gì đó nhà chàng cứu về đâu...Nàng uể oải nói.

- Vì sao lại muốn cứu sống ta ? Hấn kinh ngạc hỏi. Dù biết có thể kể do nàng bày ra thế nhưng hấn cũng không phải Thiệu Mạc Du kia, lẽ ra nàng phải tức giận muốn giết chết một trình giao kim như hấn chứ vì sao lại muốn cứu sống hấn.

- Ta đổi ý, không muốn mạng chàng mà muốn chàng lấy ta...làm phu quân của ta...Thức cùng chàng cả đêm qua ta mệt quá cho ta mượn ngực dựa vào ngủ một lát nào...Vừa nói nàng vừa che miệng ngáp chẳng giống một thực nữ chút nào...

Thân Hình Vô tình có chút lay động, mặt hấn bắt đầu hồng nhuận khiến khuôn mặt tái nhợt cũng có khí sắc hơn hấn.

8. Chương 8: Tâm Tình Hỗn Loạn

Vừa nói Uyển uyển vừa tiến lại gần hấn , rất tự nhiên nàng rúc vào ngực hấn nhắm mắt mệt mỏi. Vô Tình bị một loạt các động tác đó của nàng dọa sợ, hấn như người phải bồng đỡ nàng ra.

- Cô nương thỉnh tự trọng ..nam nữ hữu biệt...Vô tình lại lạnh mặt nói. Tim vì hành động thân mật kia của nàng mà đập gia tốc trong lồng ngực.

- Chuyện gì cũng làm cả rồi còn tính toán gì kia chứ...chăm sóc chàng cả đêm, nay chỉ mượn ngực dựa một chút mà cũng không cho, chàng thật nhỏ mọn... nàng giận dỗi quay đi. Không biết mình có làm quá hay không nhưng đây toàn là những gì Thanh Hồng dạy nàng cả. Vô Tình lại vì câu nói kia mà luống cuống không thôi hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn.

- Thật ra những gì xảy ra giữa ta và nàng là do bất tắc dĩ...vả lại ...Nói đến đây hấn đã nghe thấy tiếng hít thở rất đều bên cạnh của nàng. Hấn thở dài, vì sao một nữ nhân này lại có thể nằm cạnh một nam nhân thoải mái ngủ không chút phòng bị như thế. Hấn nhắc người định đứng dậy nhường giường cho nàng, thế nhưng thân lại vô lực không thể động.

Uyển Uyển cố ý làm bộ ngủ khi nghe hấn giải thích, không rõ tại sao mỗi khi nghe hấn cố giải thích cùng nàng, nàng lại cảm thấy vô cùng khó chịu. Khi thấy hấn muốn tránh xa nàng dù không rõ lý do của hấn, thế nhưng nàng vẫn cảm thấy bức mình. Uyển Uyển làm bộ tựa người quay sang ôm lấy hấn thật chặt. Nàng nghe được hơi thở hấn trở nên hỗn loạn, thân mình hấn cứng ngắc, nhưng cũng không đẩy nàng ra nữa, Uyển Uyển vừa lòng nhếch môi mỉm cười rồi chìm vào giấc ngủ.

Tất cả những gì nàng làm đều do Thanh Hồng bày cho. Bà nói khi xưa bà theo đuổi mấy vị phu quân của mình cũng nhờ mặt dày mà mới có thể khiến họ tự nguyện đi theo.

Khi Uyển Uyển thức giấc cứ ngỡ nàng vừa mở mắt ra sẽ thấy Đoạn Vô tình nhưng đối diện cùng nàng chỉ là chiếc giường trống không có hơi ấm. Hấn là người bên cạnh đã rời đi khá lâu rồi, cứ ngồi đó nhìn chiếc giường đến ngẩn ngơ cả người, chợt nghe phía sau một câu hỏi với giọng điệu âm lãnh lạnh lùng

- Mục đích của nàng là gì ? Vì sao hạ được toàn bộ tướng quân phủ ? Nàng có âm mưu gì ?

- Âm mưu ? Chẳng đang nói gì ? Uyển Uyển kinh ngạc không thôi, nhìn sắc mặt rét lạnh kia của Vô Tình. Nàng cực kỳ ghét thái độ lạnh lùng kia của hấn, nàng cũng đoán chắc hấn sẽ tức giận khi biết được kia do nàng hạ. À nói đúng ra thì nàng cũng là nạn nhân, Tất cả là do Thanh Hồng chủ trương thế nhưng thân làm giáo chủ, trách nhiệm đương nhiên do nàng gánh. Nàng từng nghĩ cùng lắm hấn ghét bỏ, nàng chỉ cần khiên trì theo đuổi là được. Nhưng Thái độ kia của hấn cứ như nàng đang có lỗi với toàn bộ thiên hạ vậy, không phải chỉ có lỗi với mình hấn.

- Nói...nàng là gian tế của nước nào phái đến...Vô Tình nghiêng răng nghiêng lợi tức giận quát lớn. Dù biết nàng là kẻ hạ được cũng không khiến hấn tức giận vì hấn luôn cho rằng có lẽ nàng là kẻ tùy hứng. Bởi hấn đã từng gặp nàng ở thanh lâu nên cũng không lạ lắm mức độ tùy hứng của nữ tử này.

Hấn biết nàng vì muốn tìm một phu quân theo di nguyện của giáo chủ đời trước nên mới bày ra nhiều trò như thế. Hấn sở dĩ biết được việc đó cũng bởi sau khi nàng đánh hấn một chưởng rồi dùng đòn bỏ đi, một kẻ đến cho hấn uống thứ được gì đó. Bà ta vừa dứt thuốc vừa lăm bằm một mình. Tuy hấn không thể mở mắt ra lúc đó, nhưng hấn nghe hết những lăm bằm kia. Qua đó hấn biết được mục đích tuyển phu quân của nàng. Tuy vậy hấn cũng không hề ghét nàng, hấn từng nghĩ có khi hấn có thể làm vị phu quân kia của nàng cũng không hề gì.

Nhưng đêm qua khi nàng lệ rơi đầy mặt trong lúc ngủ, còn gọi tên một nam nhân khác khiến hấn như muốn điên lên. Phải cố lắm hấn mới nén mình không lao đến lay tỉnh nàng hỏi cho rõ ràng. Vì cái gì trong tâm đã có hình bóng nam nhân khác lại vẫn muốn lên giường cùng hấn. Vì cái gì vẫn cứ quấn lấy hấn không buông khiến tâm hấn hỗn loạn.

Sáng ra, khi nghe binh sĩ bẩm báo, vào cái đêm họ bị hạ được có kẻ đã xông vào trận. Tuy bọn họ không thiệt hại gì, nhưng hấn biết mục đích kẻ kia đến là thăm dò quân tình. Sự việc kia chỉ là trùng hợp hay tất cả đều do sắp xếp từ nàng. Nàng đã có ý trung nhân thế như lại dây dưa cùng hấn, giải thích duy nhất chỉ có thể là nàng muốn dùng hấn để che đậy ý đồ thực sự của mình. Chỉ nghĩ đến đây cũng khiến hấn bị nhấn chìm trong lửa giận.

- Gian tế ? Uyển Uyển kinh ngạc nhìn Vô Tình ánh mắt mù mịt

- Đêm toàn bộ tướng quân phủ bị hạ xuân được đã có kẻ đột nhập Quân cơ các. Sao có thể trùng hợp như vậy ? Vô Tình Rít qua từng kẽ răng trong giận dữ. Hấn chưa từng giận như vậy, giận bản thân mình bị nàng đem ra làm trò chơi, giận nàng lừa gạt hấn.

- Ta không biết chuyện này...Nàng lớn giọng thanh minh mà không nhận ra trước nay hành động của nàng dù có bị ai hiểu lầm nàng cũng chưa từng quan tâm chứ đừng nói đến phải giải thích với kẻ khác.

- Yêu nữ nàng còn dám chối...Mọi việc không thể trùng hợp đến như vậy. Gân xanh hấn lên tức giận, Vô Tình cũng hét lên. Nếu nói nàng chưa có ý trung nhân rồi bảo hấn mọi việc chẳng qua là trùng hợp hấn còn có thể tin thế nhưng ...Nhưng sự việc như vậy bảo hấn sao có thể tin nàng.

- Ha...ha...Đoạn Vô Tình, Lâm Uyển uyển ta xưa nay làm gì chưa bao giờ phủ nhận hay không dám nhận...Phải...ta đúng là yêu nữ. Giáo chủ ma giáo mà...còn sợ chàng gọi là yêu nữ sao ? Ha..ha..ha...Uyển

Uyển cười lớn nhưng trong tâm nàng thật sự cảm thấy đắng vô cùng...vì sao cả thiên hạ gọi nàng là yêu nữ nàng không để ý. Nhưng hấn gọi nàng là yêu nữ nàng lại thấy khó nghe đến vậy.

Thấy hấn tức giận, lại nhìn ra sức khỏe hấn không tốt, dù không cam tâm nàng cũng không muốn tiếp tục trêu tức hấn trong lúc này. Uyển Uyển chẳng thèm để ý đến hấn xoay người biến mất trong căn phòng. Khi nàng rời khỏi Vô Tình cảm nhận Tâm can hỗn loạn không rõ do tức giận hay do nàng rời đi. Hấn chỉ cảm thấy ngồn ngộn ở cổ họng, phun ra một ngụm máu tươi, thân mình hấn đảo đảo rồi ý thức bị bóng tối nuốt mất.

Vài ngày trôi qua cũng không thấy Uyển uyển xuất hiện, thế nhưng thần y mà nàng mời vẫn đến chăm sóc hấn. Sáng nay hấn mới biết kẻ đột nhập Quân cơ các thật sự không liên quan đến nàng. Nàng xuất hiện khiến tâm tình hấn đảo điên bất nhào, nàng không đến tâm tư hấn càng tệ hơn. Vì sao một kẻ trước nay luôn bình tĩnh, Địch đến không loạn, sinh tử không nao núng nay lại cảm thấy không yên chỉ vì một tiểu yêu nữ.

9. Chương 9: Ra Trận

Thật ra Uyển Uyển chưa từng rời khỏi hấn, nàng sợ sự xuất hiện của mình sẽ lại chọc giận hấn. Nhưng hôm nay thực sự nàng không thể nhịn nổi nữa rồi, chẳng hiểu hấn nghĩ gì mà muốn đem nửa mạng số nàng thật vất vả cứu về chạy ra chiến trường. Nhìn Hấn điều Trận trên sa trường khiến tâm nàng co rút từng hồi. Khi Thân Hình kia lung lay theo gió phun ra một búng máu tươi chỉ chờ ngã xuống Uyển Uyển lao ra đỡ lấy hấn.

Uyển uyển thay hấn điều trận pháp gì gì đó thế như đường như nàng lại trở thành miếng mồi ngon cho trận pháp

- Yêu nữ...đừng làm càn...Vô Tình Tức giận quát một tiếng. Không hiểu vì lẽ gì nhìn thấy nàng hấn lại cảm thấy có chút vui vẻ, nhưng lại nghĩ đây là chiến trường thì vui vẻ kia lại thay ngay bằng tức giận.

- Vậy thì chàng dạy ta là được. Uyển uyển giận dữ nhìn hấn, nàng chỉ muốn giúp thế nhưng hấn vừa gặp đã mắng khiến nàng ảm ức.

- Dời tay về chỗ này...còn có người hơi nghiêng về hướng này một chút...Bàn tay hấn nắm lấy tay nàng đặt lên vị trí lá cờ. Thân mình hấn dựa sát vào nàng dùng chút lực điều chỉnh độ nghiêng thích hợp cho vị trí điều trận. Uyển Uyển hơi kinh ngạc vì hành động thân mật kia của hấn, nàng có chút luống cuống chân tay, tim đập loạn cả lên. Thế nhưng dường như chỉ dẫn xong bàn tay kia không có ý định buông tay nàng ra, ngay cả thân hình kia cũng không có ý định rời xa thân thể nàng. Uyển Uyển cảm thấy có gì đó không ổn, khi nàng nhìn kỹ lại thì ra hấn đã hôn mê từ khi nào, thân mình đổ rạp trên thân nàng.

Thì ra hấn vì không còn sức để giảng giải cùng nàng nữa nên mới cầm tay chỉ việc. Uyển Uyển khẽ lắc mình nhích sang bên để Đoạn Vô Tình dễ dàng dựa vào nàng. Nhưng cũng vì hành động đó mà một mùi tên bay về phía nàng sượt qua vai khiến đôi vai kia rỉ máu.

Khi Vô Tình tỉnh dậy hấn nhận ra mình đang ở trong quân trường. Uyển Uyển ở bên cạnh đang khó nhọc bôi dược lên vết thương trên bả vai. Hấn bước đến giúp nàng, vừa nhìn thấy vết thương hấn khẽ nhíu mày.

- Đến đây làm gì...ta không mượn nàng xen vào việc của ta...Hấn gằn giọng bức tức. Hấn tức giận không rõ vì thấy nàng phiền hay do nàng vì hấn mà bị thương.

- Chàng là phu quân của ta đương nhiên trợ giúp chàng là việc thê tử ta nên làm...Chàng lo cho ta sao ? Phu quân... ?

- Câm miệng yêu nữ...Hấn bối rối không thôi...Khuôn mặt trắng bệch kia có chút điểm hồng trên hai gò má. Thế nhưng vẻ bối rối thẹn thùng kia Uyển uyển không thể nhìn thấy được vì hấn hiện đang đứng phía sau lưng nàng. Nàng mím chặt môi cố nhịn xuống uất ức trong lòng...

Yên lặng hồi lâu Vô Tình mở miệng phá vỡ không khí ngột ngạt này

- Trở về đi...Khi nào chiến sự kết thúc lúc đó chúng ta sẽ đến nói đến việc này. Hắn thở dài một hơi rồi nói, hẳn thực sự không muốn thấy nàng lại vì hắn mà bị thương nữa.

- Ta không thích....vậy ta sẽ theo chàng đến khi chiến sự kết thúc...Nàng lo ạng sống của hắn hơn là sợ hắn đổi ý...với nửa sinh mạng kia thì nàng thực sự không muốn trở thành quả phụ.

- Yêu Nữ sao nàng không nói lý chút nào thế...có thể nghe lời ta một chút hay không hả ?...Vô tình thực sự nổi giận...Vì sao nàng cứ như trẻ con ngang bướng chỉ thích làm theo ý mình như thế. Nơi đây là chiến trường, mọi nguy hiểm luôn vây quanh trùng điệp, hẳn không muốn lại nhìn thấy nàng bị thương.

- Chàng chỉ là ngựa mất ta thôi mà ta đi là được...Uyển Uyển nhún mình biến mất khỏi quân trường khiến Vô tình bỗng nhiên cảm thấy có chút hụt hẫng. Chẳng phải là hắn bảo nàng đi đó sao...nhưng sao khi nàng thực sự đi hẳn lại cảm thấy khó chịu như vậy ?Lắc đầu một cái Vô Tình bỏ qua những tình cảm phiền phức ngổn ngang kia sang một bên mà chú tâm vào trận chiến.

Chiến sự diễn ra hết sức ác liệt, đã có lúc bọn họ tưởng chừng mất đi Trầm tướng quân. Trầm Tướng quân chính là người khiến hắn kính phục nhất thế nên dù chỉ còn nửa cái mạng hắn cũng muốn theo sát ngài cùng ngài vào sinh ra tử. thế nhưng ngài vì thương thế và sức khỏe của hắn cứ muốn đuổi hắn về tướng quân phủ dưỡng bệnh khiến hắn ấm ức.

- Tướng quân ta thà chết chứ không về nhà...hay ngài xử chém ta luôn đi còn hơn bắt ta về nhà nằm dưỡng bệnh... Vô Tình tức tối nói. Đang nổi giận đến ngút trời thì bỗng nhiên Uyển Uyển từ đâu nhảy phắt ra ôm chặt lấy hắn.

Trầm Thiên nhẹ nhàng day day trán vừa bực vừa buồn cười. Nhìn phó tướng của mình Đoạn Vô Tình đang lôi kéo với giáo chủ Ngũ độc giáo.

- Trầm tướng quân, Uyển Uyển ta sẽ chịu trách nhiệm với phó tướng của ngươi. Dù là nhầm lẫn nhưng chàng đã thành nam nhân của ta.Cũng vì ta chàng mới còn nửa cái mạng như hiện giờ vì thế đánh giặc gì đó do ta gánh là được rồi. Uyển Uyển nàng đường đường là giáo chủ Ngũ độc giáo, dù rằng làm việc có chút cổ quái thích theo ý mình nhưng tính trách nhiệm rất cao.

- Ai cần nàng chịu trách nhiệm với ta...nàng đứng sang một bên đi...khụ...khụ...Vô Tình ở một bên gào thét. Tức giận đến mức đỏ hết cả mặt. Hắn cảm thấy thật mất mặt, đại ca nhất định sẽ cười hắn chết thôi.

- Dạ phu quân...Lâm Uyển Uyển khép nép thu lại khí thế mới rồi, lại vuốt lưng cho hắn. Đoạn Vô Tình khẽ liếc nàng một cái rồi nói

- Quân doanh không thể có phụ nữ...Nàng về Ngũ độc giáo trước, đánh trận xong ta sẽ đến đó. Chẳng phải ta đã hứa rồi sao? Hắn sẽ không nuốt lời nàng làm gì mà cứ quẩn lấy hắn.

- Vậy nàng ta thì sao? Nàng ta không phải nữ nhân thì là gì? Uyển Uyển không chịu thua thiệt chỉ về phía Mộng Nguyệt tỏ ý thù địch. Bởi nàng biết nàng ta đang giành mất vị trí của tỷ muội tốt của nàng, nên cũng không mấy có cảm tình tốt gì với nàng ấy.Nhưng mà nể mặt cái tử kiếp kia cũng nể mặt ca ca nàng sẽ không tính toán nữa

Vô Tình liếc xéo nàng một cái nói

- Nàng ấy là phu nhân tướng quân. Tướng quân bận việc chinh chiến không có thời gian tổ chức hỷ sự nên phải phiền phu nhân cùng theo ra sa trường. Hẳn quả thật không hiểu vì sao phải cùng nàng giải thích.

- Ồ vậy ta cùng chàng cũng tổ chức hỷ sự đi như thế ta có thể ở lại rồi phải không? Nàng nói giống như đang bàn thời thiết hôm nay thế nào không một chút tỏ vẻ quan trọng như cưới gả là chuyện ngày nào cũng có thể tổ chức không quan trọng.

- Hừ ta nói sẽ lấy nàng khi nào? Đoạn Vô Tình tức giận nghiêng răng nghiêng lợi gầm thét. Hắn tức giận cũng không rõ nàng muốn lấy hắn là do yêu thương hay do muốn hoàn thành nhanh cái tâm nguyện kia. Càng tức giận vì câu nói chịu trách nhiệm kia của nàng. Hôn sự là việc cả đời người sao nàng có thể dễ dàng nói ra như thế. Trầm Thiên cảm thấy xem ra tên huynh đệ kia đã gặp đúng người rồi, suốt những năm qua hắn cũng chưa một lần thấy qua tên kia nổi giận.

- Ô...Con cũng có rồi, không lấy ta thì con ta kêu ai là cha...Tại sao nàng ta sinh hài tử thì có cha còn ta sinh hài tử lại không có cha...ô...ô...Uyển Uyển gào lớn hơn ngồi bẹp xuống đất khóc như một đứa trẻ lớn xác trông thật buồn cười. Nàng học chiêu xấu hổ này từ Thanh Hồng bà nói chỉ cần khóc như thế, phu quân bà liền chiều ý bà. Nhưng sau câu nói của nàng cả hai người đồng thanh thốt lên.

- Thật sao? Vô tình cùng Trầm Thiên không hẹn mà gặp cùng bật thốt lên kinh ngạc. Vô Tình thì nhìn về phía Uyển Uyển đang gào khóc như trẻ con, còn Trầm Thiên thì hướng về phía thê tử hần xác minh sự thật

Sau khi Trầm Thiên bắt mạch cho cả hai và xác định lời của Uyển Uyển thì kế hoạch kia của Trầm Thiên phải trì hoãn lại... Người Trầm Thiên chờ rút cuộc cũng đến nên bọn họ cùng nhau lên đường. Chỉ có một việc khiến Vô Tình thực sự ám ức là hần không rõ Uyển Uyển đã nói gì với Trầm Thiên mà khiến huynh ấy đồng ý để nàng ấy giúp.

10. Chương 10: Âm Ảnh Của Quá Khứ...

Chiếc xe ngựa lắc lư đi về phía kinh thành của Bắc quốc. Sở dĩ bọn họ phải dùng xe ngựa vì muốn giả dạng thương nhân để tiện việc ra vào cổng thành và cũng vì uyển Uyển mang thai nên Trầm Thiên cứ một mực bắt hần cùng nàng ngồi xe ngựa còn huynh ấy thì cưỡi ngựa đi theo phía sau.

Dọc hai bên đường là những cành cây khô khẳng khiu trơ trọi, thời tiết ngày một lạnh. Tuy hiện tại là mùa xuân,thế nhưng Bắc Quốc không những không ấm áp, không rực rỡ cỏ hoa như Triệu Quốc, trong không khí mang theo một chút se lạnh. Suốt con đường, thỉnh thoảng cũng nhìn thấy vài cành lộc non và những chùm hoa, mang theo sắc thái của mùa xuân. Cỗ xe ngựa khá đơn giản, là loại xe ngựa mà các thương nhân hay dùng cho gia quyến của họ trong các chuyến buôn dài. Tử Ni được phân phó đánh xe ngựa, còn Uyển Uyển và Vô Tình vào vai một cặp vợ chồng son thê nên dĩ nhiên phải cùng ở trong xe ngựa.

Vô Tình cố chuyên tâm vào cuốn binh thư trong tay, nhưng hần không tự chủ liếc nhìn sang bên cạnh. Vô Tình cảm nhận được càng đến gần kinh thành Bắc Quốc, Uyển Uyển càng ngày càng trở nên kỳ lạ. Nàng thường run lên bần bật với những cảnh sắc bọn họ đi qua, thỉnh thoảng còn thất thần. Uyển Uyển bây giờ đang ngủ, trán nàng ướt đầm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt vì bị ác mộng dày vò. Lúc trước, nàng chỉ thường gọi tên nam nhân kia và rơi lệ trong khi ngủ nhưng nay có vẻ như luôn bị hành hạ vì ác mộng.

- Hạo vương gia...xin chàng đừng buông tay ta ra...xin chàng...Uyển Uyển ngồi bật dậy tay cố với vào không trung như muốn bắt lấy thứ gì phía trước mặt, lệ ướt hết toàn bộ khuôn mặt nàng nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền....

- Hu...hu...hu..Nàng vẫn ngồi đó khóc thút thít như một đứa trẻ khiến đôi mày Vô Tình nhíu chặt, mà cuốn binh thư hằng ngày hần hằng nâng niu nay đang bị bắn nắm chặt như muốn nghiền nát chúng ra.

- Chủ nhân...đừng khóc đừng khóc ...mọi việc qua rồi...qua cả rồi... Tử Ni ở phía ngoài xông vào bên trong xe ngựa ôm lấy Uyển Uyển trấn an nàng.

- Đừng rời bỏ ta...xin chàng...đừng buông tay ra....hức...hức..Nàng vẫn nức nở trong ác mộng, đôi mắt nhắm nghiền, đôi tay nàng ngày một quơ loạn hơn trước. Vô Tình đưa tay lên bắt lấy tay nàng, đôi tay quơ loạn kia như tìm được thứ muốn tìm nắm thật chặt không buông ra.

- Đã lâu rồi giáo chủ không như vậy...cứ tưởng thời gian lâu vậy hần nàng ấy đã quên, thật không thể ngờ....Tử Ni thở dài nói. Khi mới trở về cùng cố giáo chủ, nàng thường hay bị ác mộng hành hạ hàng đêm. Nhưng đã rất lâu rồi nàng không tự hành hạ mình trong mơ thế nữa, chỉ khẽ rơi lệ cùng gọi Hạo vương gia.

Nếu như lúc trước chỉ là nghi ngờ thì nay Tử Ni dường như dám chắc suy đoán của mình. Hèn gì mà trước lúc lâm chung Cố giáo chủ đã dặn dò bà phải tìm cho nàng ta một phu quân có thể địch với toàn thiên hạ. Bởi nếu so về binh lực Bắc Quốc hùng mạnh nhất trong bốn quốc gia, so về giàu có thì chỉ thua mỗi Thổ Quốc một chút. Với thế lực hùng hậu nhường ấy nếu muốn đối đầu với toàn bộ Bắc quốc chỉ e rằng phải có bản lĩnh định lại toàn thiên hạ.

Tâm tình của Vô Tình ngày một hỗn loạn, hần biết nam nhân kia hần có liên quan đến Bắc Quốc nay, chỉ nhìn thái độ kia của nàng cũng khiến hần đoán ra được. Là nàng bị nam nhân kia rũ bỏ sao? Khi biết

trong tâm nàng vẫn luôn náu giữ hình ảnh một nam nhân khác, dù kẻ ấy đã nhấn tâm rũ bỏ nàng. Khế nghiêng rằng dần xuống tức giận trong lòng Vô Tình toát ra sự lạnh lẽo khiến kẻ khác khiếp sợ.

Triệu Quốc là một nước nói lớn thì không quá lớn, nói nhỏ thì quả thật không nhỏ. Nhưng lại là một nước được thiên nhiên hết sức ưu đãi thế nên thường xuyên bị các nước khác xem như một món mồi ngon. Dĩ nhiên một nước có binh lực lớn như Bắc Quốc không thể ngoại lệ.

Trầm Thiên là một tướng tài của Triệu Quốc, hẳn có thể bày trận pháp dùng ít đánh nhiều. Cũng nhờ thế mà cho đến giờ bọn họ mới bảo vệ được biên cương. Thế nhưng không thể duy trì việc đó mãi nên Trầm Thiên đã nghĩ ra một diệu kế. Đó chính là tấn công quốc khố của quân địch, không có tiền... bọn họ sẽ phải nhịn xuống một thời gian dài không đi xâm lăng nước khác....

Có thể nói nhiệm vụ lần này của bọn họ, nói khó thì thật khó...vì trộm quốc khố...đâu dễ dàng....Nói dễ cũng thật dễ, bởi chẳng ai có thể ngờ bọn họ lại tính đến việc khó có khả năng thực hiện đến vậy.

Xe ngựa ruốt cuộc cũng vào đến kinh thành Bắc Quốc, khác xa với cảnh sắc bên ngoài thành. Trong thành không khí có vẻ ẩm áp hơn rất nhiều, nhà cửa san sát nhau, phồn hoa, náo nhiệt. Nếu so với Triệu quốc có khi còn vượt trội hơn vài phần.

Khi họ cùng nhau vào thành Uyển Uyển và Tử Ni đi đâu đó mất dạng, chỉ dặn lại sẽ nhanh chóng lấy được bản đồ hoàng cung. Chẳng biết họ lấy bản đồ kia ở đâu ra mà bọn họ thực sự thuận lợi đột nhập hoàng cung Bắc quốc.

Hoàng cung Bắc quốc lộng lẫy xao hoa, dù thường xuyên ra vào hoàng cung của Triệu Quốc, Vô Tình vẫn có chút cháng ngợp vì vẻ rực rỡ của nó. Hoa cỏ nơi đây toàn là kỳ trân dị thảo hiếm lạ, những phiếm đá những viên gạch đều mang nét tỷ mĩ tinh tế riêng. Dọc các hành lang đều điểm một vài bức phù điêu chạm khắc tinh tế bằng ngọc thạch. Đang lơ đãng ngắm nhìn sự lộng lẫy của hoàng cung Bắc Quốc thì Vô Tình bỗng nhiên bị kéo sát vào một góc khuất của một hòn giả sơn.

- Suyt...Uyển Uyển chớp đôi mắt ra hiệu cho hắn nép sát vào nàng để tránh tốp cấm vệ quân kia phát hiện. Vô Tình thân hình trở nên cứng ngắc, hắn và nàng hiện thời đang dựa sát vào nhau khiến cho hắn cảm thấy không chút thoải mái gì.

11. Chương 11: Âm Ảnh Quá Khứ (2)

Một lúc lâu sau khi xác định cấm vệ quân đã đi khỏi thế nhưng Uyển Uyển dường như không có ý định rời khỏi ngực hắn. Vô Tình đưa tay định đẩy nàng ra hắn mới phát hiện thân mình Uyển Uyển run rẩy kịch liệt. Đôi tay nàng run rẩy ôm chặt lấy hắn, Vô Tình nhận ra một đoàn người đang đến dù rằng sắc trời đã tối nhưng qua trang phục hắn có thể nhận ra nam tử đi giữa chính là vua Bắc Quốc.

Vô Tình có thể cảm giác rất rõ ràng thân mình Uyển Uyển phản ứng với sự hiện diện của kẻ kia. Khi kẻ kia tiến sát đến gần chỗ ẩn nấp của bọn họ nàng run đến lợi hại, hai chân như vô lực dựa hẳn vào hắn. Khi bóng dáng ấy đã khuất xa thân mình dường như ổn định dần dần dần có sức hơn. Khi xác định đối phương đã đi hẳn Vô Tình lên tiếng hỏi :

- Nàng biết hắn sao ? Dù rằng hỏi nhưng hắn cũng xác định được bảy tám phần.
- Một người quen cũ...Giọng của Uyển Uyển run rẩy khòe môi khẽ nhếch một độ cong tạo nên một nụ cười như tự giễu với ánh mắt xa xăm không nhìn ra vui hay giận.
- Chúng ta cần tìm ngự thư phòng. Vô Tình hít sâu một hơi trấn tĩnh lại, cũng chuyển hướng câu chuyện. Không hiểu vì sao hắn thực sự không muốn biếp tiếp mối quan hệ này.

Sau một lúc lâu tìm kiếm ruốt cuộc bọn họ cũng tìm ra ngự thư phòng. Bọn họ bắt đầu tìm kiếm các văn thư cũng như những tấm bản đồ. Khi dò xét những bức họa quanh ngự thư phòng ánh mắt Vô Tình bị một bức họa hấp dẫn.

- Nàng từ đâu lấy được bản đồ kia ? Giọng hần như rít qua kẽ răng hần hần giọng truy hỏi.
- Chàng biết thì để là gì kia chứ ? Uyển Uyển cảm thấy kỳ lạ quay lại nhìn hần, nàng lại làm gì sai khiến hần tức giận sao ? Vừa quay lại sắc mặt nàng tái nhợt, đôi môi kia khẽ run rẩy. Trên bức tường treo một bức họa mỹ nhân, phía trên còn đề câu thơ tương tư thương nhớ mà dưới ẩn ký chính là quân vương Bắc Triều Hạo Quân Đình. Mà dĩ nhiên mỹ nhân trong bức họa thập phần giống nàng, có điều mỹ nhân kia trẻ hơn nàng.
- Chúng ta...chúng ta mau rời khỏi đây thôi...Ta đã tìm được nơi cất giữ quốc khố...Uyển Uyển đầu tiên là chờ ra khi nhìn thấy bức họa, sau đó nàng trở nên lúng túng như muốn chạy khỏi nơi này. Thế nhưng khi bọn họ đẩy cửa bước ra thì đụng ngay đoàn người tháp tùng quân vương của Bắc Quốc tiến vào
- Thanh Thanh là nàng sao ? Trầm chờ nàng quả thật vất vả.... Quân vương Bắc quốc tiến lên ánh mắt lưu luyến nhìn Uyển Uyển. Cẩm vệ quân lúc này đã vây quanh bọn họ với vẻ phòng bị hai kẻ lạ mặt kia. Đôi mày Vô Tình nhíu thật chặt, hần cảm thấy tình huống này thật sự bất lợi cho bọn họ.
- Vô Tình nhận ra Uyển Uyển đang run lên bần bật nhưng vẫn cố giữ thần sắc. Thở hắt ra một hơi Vô Tình tiến sát đến bên Uyển Uyển dùng giọng nói chỉ đủ để hai người bọn họ nghe được.
- Dựa sát vào ta nếu nàng đứng không vững. Chỉ một câu nói quan tâm đó thôi cũng khiến trái tim Uyển Uyển run lên, nàng như được một liều thuốc trấn an mạnh mẽ khoe miệng khẽ cong lên một độ cong vừa ý.
- Thanh Thanh Trầm rất nhớ nàng....Hạo Quân Đình nhìn thấy nàng cùng nam nhân xa lạ kia thân mật cảm thấy rất tức giận, cổ đen xuống lửa giận kia sợ sẽ dọa nàng chạy mất.
- Hạo vương...người khách sáo quá rồi...dân nữ không dám nhận. Uyển Uyển nở nụ cười chết người không đền mạng nói Hạo vương kia bằng thái độ khá lạnh lùng.
- Nàng biết ta giữ ngôi vị hoàng hậu kia mười lăm năm nay là vì muốn ai ngồi vào đó mà...Thanh Thanh ...Quân Đình thở dài nói. Thân mình Uyển Uyển chấn động mạnh khi nghe hần nói, khoe môi nàng khẽ nhếch bước lùi lại, nàng nhét sơ đồ quốc khố vào tay Vô Tình.
- E rằng Thanh Thanh không có mệnh làm hoàng hậu của người...xin người thả ta một đường sống.
- Nàng vẫn hận ta sao ? Vì ta đã hại chết Quân Viễn... ?Giọng Quân Đình trầm xuống hần đặt câu hỏi nhưng cũng là câu trả lời cho bản thân mình.
- Không phải chỉ mình ngài...ta cũng là người trực tiếp hại chết Hạo Vương gia...nên Hạo Vương ngài và ta mãi mãi không thể có quan hệ gì....Uyển uyển nói mà giọng nói run dữ dội như đang cố kiềm chế không để bản thân òa khóc.
- Ta sẽ không để nàng rời đi...Vừa nói hần vừa ra hiệu cho Ngự lâm quân cùng cẩm vệ quân xông đến vây kìn nàng cùng Vô Tình.
- Không được làm thương tổn nàng ấy...còn tiểu tử kia, giết cho trảm....Hạo Quân Đình lớn giọng phân phó...cho dù là ai muốn giành nàng khỏi hần hần cũng không thể tha cho kẻ đó Hạo Quân Viễn cũng vậy mà tiểu tử kia cũng thế...
- Dù võ công rất khá thể nhưng quân lính khá đông, thể lực của Vô Tình lại kém nên thể cục rất nhanh có thể phân định.
- Chỉ cần Ngài thả bằng hữu của ta mọi việc đều có thể thương lượng. Uyển Uyển một bên thấy cục diện khó xoay chuyển, hít sâu một hơi đưa ra quyết định . Nàng ra hiệu cho Vô tình dùng võ công Thất hồn đoạt mệnh rời khỏi. Vô Tình chân chừ không muốn đi Uyển uyển lại thì thầm nhắc nhở
- Chàng đừng quên có quân lệnh bên mình. Nói rồi nàng nhìn hần mỉm cười bước đến bên Hạo Vương dùng giọng điệu Yêu mị quyến rũ mỉm cười cùng kẻ kia...
- Lần này nếu ngài còn làm tổn thương bằng hữu của ta, để ta biết được thì ngôi vị hoàng hậu kia của ngài tìm người khác ngồi thay đi....
- Được trảm hứa với nàng sẽ thả hần ...ha..ha..

12. Chương 12: Âm Ảnh Của Quá Khứ (3)

Vô tình thực sự được đưa ra khỏi hoàng thành nhưng ngay sau khi vừa ra khỏi hoàng thành tên ngự lâm quân kia liền hạ độc thủ. Dĩ nhiên hắn không thể ngờ được với tốc độ của Thất Hồn Đoạt mệnh Vô Tình nhanh chóng thoát khỏi hắn.

Sau khi lấy được bản đồ bọn họ thuận lợi tìm được quốc khố của hoàng gia. Quân vương giáo hoạt của Bắc quốc đúng là một con hồ ly thành tinh. Hắn thiết kế quốc khố kia dù nằm trong kinh thành, nhưng quả thật khiến người ta khó ngờ đến. Sở dĩ nói ít người ngờ đến bởi nó được ngụy trang bằng một mặt thất sau nghĩa trang. Có lẽ sợ bị chú ý nên những kẻ trông coi quốc khố được ngụy trang thành khát cái (ăn mày) sống tại nghĩa trang kia, toàn bộ bọn họ đều là cao thủ bậc nhất. Thế nhưng bọn họ không thể qua mắt nổi Trầm Thiên kẻ có thể bói ra thiên thời địa lợi. Phức tạp nhất chính là Kết cầu bên trong quốc khố, những cơ quan cùng bày chết giăng khắp nơi suốt dọc đường đi. Trầm Thiên phải mất hai ngày để giải các cơ quan cùng bày chết kia.

Dù mọi việc có vẻ khó khăn thế nhưng cuối cùng bọn họ cũng dọn trống quốc khố Bắc Quốc vậy mà Vô Tình lại chẳng cảm thấy vui vẻ gì mà còn hết sức bức tức. Trong hai ngày nay trong thành hết sức náo nhiệt, dân chúng mở tiệc ăn mừng, mừng quân vương họ sắp sắp phong hoàng hậu.

- Tướng quân bảo thuộc hạ đến hỏi nhị phó tướng chúng ta có chờ Uyển giáo chầu kia hay không? Một thuộc hạ chạy đến chuyển lời.

- Không cần chờ... Vô Tình cả giận quát. Cứ nhắc đến nàng hắn lại muốn phát điên lên. Nàng hiện giờ đang vui vẻ đoàn viên với tình nhân cũ làm gì còn nhớ tới hắn kia chứ. Lửa giận hừng hực đốt cháy tâm can Vô Tình thậm chí còn không thể rõ vì sao hắn lại nổi giận.

- Chàng thật quá đáng, sao lại không chờ người ta... Uyển Uyển cả giận nhào đến ôm lấy cổ hắn, dụi dụi khuôn mặt vào người hắn muốn mượn mùi hương của hắn trấn an nỗi bất an trong lòng. Uyển Uyển xuất hiện khiến cho tức giận của Vô tình dường như biến mất tăm. Khi nhìn ánh mắt ngưỡng mộ từ các binh lính với mình hắn mới đỏ bừng khuôn mặt nhớ đến cử chỉ thân mật của hắn và nàng hiện giờ.

- Yêu nữ không biết xấu hổ...hắn hằn giọng mắng thế nhưng bản thân lại chẳng muốn buông nàng ra chút nào. Chỉ muốn tiếp tục được ôm nàng như thế này thêm một lúc nữa.

- Ta nhớ chàng...Uyển Uyển nũng nịu than. Nàng chưa bao giờ muốn dựa vào hắn muốn hắn an ủi như lúc này, càng tiến gần với quá khứ nàng càng sợ hãi.

- Không ở lại làm Hoàng hậu của nàng sao? Hắn có chút giận dỗi đẩy nàng ra.

- Không làm hoàng hậu, ta chỉ muốn làm nương tử của chàng. Uyển Uyển nũng nịu nói như muốn bật khóc sợ hắn sẽ không cần nàng nữa. Vô Tình bỗng nhiên cảm thấy ngọt ngào trong lòng, đưa tay ôm nàng vào ngực, mặc cho quân lính vì hành động kia của bọn họ mà hít thở không thông, ngưỡng mộ đến mức ghen tỵ.

- Vậy vua của bắc quốc kia thì tính sao? Hắn vẫn còn cảm thấy hết sức ghen tỵ vì quá khứ kia của nàng, cho dù kẻ kia đã chết hắn cũng vẫn rất ghen tỵ.

- Ta cho hắn uống một liều thuốc ngủ đảm bảo ngủ đến khi chúng ta rời khỏi cũng còn chưa tỉnh. Uyển Uyển nhoẻn miệng cười thật tươi khiến trái tim Vô Tình nhảy lên từng hồi. Hắn chợt nhận ra mình đột nhiên lại thân mật cùng nàng như vậy, hắn là đầu óc hắn hồng mắt rồi. Vô Tình vội buồn Uyển Uyển ra bồi rồi quay đi.

- Quả nhiên là thâm tàng bất lộ. Trầm Thiên trầm trầm khen ngợi, hắn quả thực bội phục đệ muội này.

- Chuyện nhỏ thôi mà khoảng cách cả hoàng cung Bắc Quốc với ta cũng không khó. Uyển Uyển toét miệng cười vì được khen cứ như tiểu hài tử.

- Hừ...Đoạn Vô Tình ở một bên hừ lạnh cảm thấy chán ghét, cảm thấy bức mình khi nàng nói cứ như rất quen thuộc hoàng cung Bắc Quốc kia. Việc khó khăn nhất chính là vận chuyển ra được số bạc khổng lồ ra khỏi thành.

Trầm Thiên cảm thấy lo lắng cho thê tử hần, lại bói một quẻ thấy nàng ấy dường như thật sự gặp họa nên gấp đến mức như ngồi trên lửa.

Quay lại nhìn Lâm Uyển Uyển Trầm Thiên nói :

- Việc còn lại ở đây ta giao lại uội, Thê tử ta gặp chuyện ta đi trước. Ân tình hôm nay ngày sau ta sẽ trả. Nói Rồi quay người biến mất.

Đoạn Vô Tình trần trối nhìn Trầm Thiên, không phải chứ, hăm mới là phó tướng...Vì sao lại giao việc lại cho nàng ấy ,mà không phải giao cho hần .

- Vì sao không giao cho ta mà giao cho nàng ấy. Thật là tức chết mà...Vô Tình bực tức kêu lên , hần quay đầu lại trừng mắt với Uyển Uyển. Nhưng lại bị Uyển Uyển đáp trả bằng nụ cười ngọt ngào chết người không đền mạng của nàng. Trái tim hần đập liên hồi bối rối bỏ chạy khỏi cửa hồng che lấp bối rối kia.

- Tướng công chàng lại định đi đâu ? Uyển Uyển lo lắng chạy theo hần gọi to khiến hần càng vội hơn.

- Câm miệng...không cho đi theo ta...Hần vội vào trở về phòng mình sợ nàng thấy được những bối rối của mình.

- Dạ phu quân...Uyển Uyển nghiêm túc đứng im tại chỗ sợ lại chọc hần nổi giận...Nàng có phải lại khiến hần nổi giận hay chán ghét hay không...Thở dài một hơi...nàng có khi cần cố gắng thêm một chút nữa...cố gắng thêm một chút nữa...

13. Chương 13: Ngọt Ngào....

Vì để tránh bị bị nghi ngờ , bọn họ chia nhỏ số bạc trong quốc khố kia ra để vận chuyển khỏi thành. Vô Tình không rõ Ngũ độc giáo của họ thế lực lớn đến mức nào,với sắp xếp của Tử Ni, bạc được vận chuyển ra khỏi kinh thành hết sức trót lọt dưới sự canh phòng hết sức nghiêm ngặt của cấm vệ quân. Vì số bạc phải chia nhỏ ra nên Tử Ni không đi cùng bọn họ mà phải tách ra. Trước kia ăn uống của Uyển Uyển luôn do Tử Ni phụ trách. Hiện tại không có Tử Ni nên cả ngày trời Uyển Uyển chẳng có thứ gì nhét vào bụng, nàng nhúu mày xoa cái bụng đang réo ầm mĩ kia của mình thầm xấu hổ. Vô Tình bên cạnh cũng nhúu mày, khi nghe bụng nàng réo to hần mới nhận ra dường như từ sáng đến giờ nàng vẫn chưa ăn gì. Vì có lương khô bên người nên bọn họ không dừng lại tẩu lâu dừng bữa trưa. Đưa tay định rút lương khô bên mình cho Uyển Uyển thì thấy nàng lấy trong tay áo ra một viên thuốc.

- Đó là thuốc gì thế ? Vô Tình băng quơ hỏi.

- Đoản Thiên Mệnh Uyển Uyển thở dài đáp,cứ tưởng ra ngoài cốc rồi không còn phải ăn thứ này nữa thế nhưng hiện giờ nàng rất đói ...Khi nghe câu trả lời của Uyển Uyển Vô Tình trợn mắt há to miệng, dùng tốc độ nhanh nhất hần có trước giờ đánh rơi viên Độc Dược trên tay nàng.

- Chàng làm gì thế...từ sáng đến giờ ta vẫn chưa ăn gì giờ rất đói...Uyển Uyển chu mỏ nhún mày rên rỉ...

- Nàng dùng độc dược làm thức ăn ? Vô Tình cảm thấy da đầu tê rần không tin nổi nhìn nàng. Lúc này hần còn tưởng nàng muốn tự tử...

- Ngày ba bữa....Đôi khi còn ăn trùng độc, nấm độc nhện và những thứ khácNhìn đôi mày nhúu chặt của Vô Tình nàng lại bổ sung thêm.

- Bất quá từ khi ra khỏi cốc Tử Ni luôn mua thức ăn cho thiếp . Uyển uyển thở dài, ăn quen thức ăn bên ngoài khiến nàng nhìn những món Độc Dược mình hay ăn, khó ăn, khó nuốt và đáng sợ.

- Dừng ăn thứ đó nữa...Vô Tình vừa nói vừa đưa miếng bánh gạo cho nàng đôi mày vẫn nhúu chặt không vui. Xem độc dược như thức ăn, nàng đã sống như thế nào vậy....

- Rất ngon...chàng mua thứ này ở đâu thế ? khi nào Tử Ni về ta sẽ bảo bà ta đến đó mua cho ta ăn...Vừa nhai miếng bánh hần đưa nàng vừa vui vẻ nói

- Nàng thích thì cứ ăn thoải mái...thứ đó còn rất nhiều....là lương khô trong quân doanh của chúng ta...Vô Tình nhai mồm khó chịu ăn lương khô mà như ăn sơn hào mỹ vị, nào có ai giống nàng kia chứ.

- Bánh gạo này là Đoàn phó tướng nghĩ ra....Chính là bánh tiết kiệm....Một binh sĩ gần đó hưng phấn giới thiệu tên cái bánh lại bị Vô Tình trừng mắt liếc hần một cái

- Bánh tiết kiệm... ?? Uyển Uyển Nghiêng đầu khó hiểu nhìn lại tên binh sĩ kia .Hần ta mặt đỏ bừng ngay gần nhìn nàng không thể rời mắt khuôn mặt như muốn ngu ra nhưng vẫn phần khích giải thích cho nàng hiểu

- Bởi bánh này chế biến lại từ cơm.... cơm ...còn dư...sau mỗi bữa.. trong quân doanh tránh lãng phí lương thực... có thể để lâu không bị hỏng, được dùng làm lương khô cho những trận giã chiến....Đoàn phó tướng thật thông minh....Hần lấp bắp giải thích thế nhưng trong lời nói toát ra vẻ sùng bái với Vô Tình

Uyển uyển đưa mắt nhìn đôi tai đỏ lựng vì bối rối của Vô Tình, nàng nhẹ nhàng cười. Nụ cười kia của nàng khiến cho những người bên cạnh dường như quên mất cả thở.

Vô Tình Ở bên cạnh nhận thấy nụ cười Yêu Nghiệt của nàng hớp hồn hết những binh sĩ của hần bực tức mắng

- Yêu nữ, vào xe mà ăn lương khô của nàng đi... đừng chạy lung tung ngoài này cản trở mọi người. Hần không vui vì người khác si mê nhìn nàng ...Đúng là yêu nữ mà... Uyển Uyển nhướn mày...sao hần lại tức giận nữa thế kia, nàng đã làm gì sao ?

Đường về Thành vân Lăng Kinh đô của Triệu quốc tuy khá xa nhưng chẳng hề mệt mỏi. Dọc đường đi bọn họ căng lều dựng bạt khi dừng lại nghỉ ngơi chốn sơn dã. Các binh sĩ đi sẵn, đi câu thủy theo địa hình nơi đó mà luôn có chim, có cá cho bữa ăn. Bọn họ dựng bếp nấu ăn hết sức huyền ảo vui vẻ.

Uyển Uyển dường như được quen thêm về một con người khác của Đoàn Vô Tình Vui vẻ, ôn hòa, thân thiện và hay mỉm cười. Cũng không hần nàng chưa biết về tính cách này của hần. Trước kia khi theo dõi hần nàng vẫn thường bị cuốn hút vì nụ cười và vẻ ôn hòa thân thiện của hần. Vô Tình luôn đích thân chế biến thức ăn ọi người dùng. Hần nấu ăn rất ngon nên Uyển Uyển ăn rất nhiều, mỗi khi nàng đưa bát xin thêm mọi người đều tỏ ra kinh ngạc. Sao một người nhỏ như nàng sức ăn lại lớn đến vậy, rồi mọi người lại tập trung nhìn bụng nàng. Tất cả dường như đều vỡ lẽ ra rằng, nàng đang mang thai, chắc đó phải là một nhi tử cường tráng khỏe mạnh và ham ăn.

Dù bọn họ có đi qua các thành trấn, có nghỉ tại nhà trọ thì ba bữa ăn của họ vẫn do Vô Tình thu xếp, hần làm việc với tất cả các khách diễn họ nghỉ lại để được đích thân xuống bếp. Hần nói ăn uống rất quan trọng cho phụ nữ mang thai, tìm về vô số sách dạy chăm sóc thai phụ, còn bắt nàng hứa từ nay sẽ không ăn Độc dược nữa. Hần nói không tốt cho đứa trẻ trong bụng nàng không muốn con của hần sau này sinh ra không khỏe mạnh. Cho dù hần chỉ vì con của hần, nhưng trái tim Uyển uyển vẫn cảm thấy hết sức ngọt ngào, hạnh phúc.

Thế nhưng hình như ai đó quá hạnh phúc luôn khiến người khác ganh ghét và hiện giờ nàng cũng bị người khác ganh ghét.

14. Chương 14: Nữ Nhân Lớn Tuổi

Tướng Phủ ở Sa Hà Trấn là nơi mà Vô Tình chọn ở lại nghỉ ngơi. Theo như Uyển Uyển biết Đoàn Vô Tình là con trai độc nhất của Đoàn Tướng quân ở kinh thành. Hần xuất thân trong gia đình tướng quân nhưng không hề kiêu ngạo. Năm mười sáu tuổi được hoàng thượng phong làm tướng quân. Nhưng Vô Tình tự nhận không giỏi bằng Trầm Thiên chỉ xin làm phó tướng theo dưới trướng Trầm Thiên.

Cha Trầm Thiên từng là sơn tặc, khi nhận chức tướng quân không được văn võ triều thần ủng hộ. Kể từ khi Vô Tình cam nguyệt làm phó tướng dưới trướng của Trầm Thiên, mọi người trên dưới trong triều dù không ưa Trầm Thiên, cũng không thể nói gì nữa. Nhưng cũng vì hành động kia của Vô Tình khiến hần và phụ thân hần xung đột, cũng kể từ đó Vô Tình không về nhà nữa.

Dù hần không về nhà, nhưng nghe hần trở lại phủ tướng quân của Trầm Thiên, mẫu thân hần luôn sai nha hoàn đến hầu hạ chăm sóc. Dĩ nhiên lúc đầu Vô Tình có từ chối vài lần, nhưng mẫu thân hần quá kiên quyết nên đành thuận theo tấm lòng của bà. Tiểu Mai là nha hoàn cận thân của mẫu thân hần, cũng là nữ nha hoàn bà nuôi từ nhỏ, là người thường được cử đến hầu hạ hần.

Tiểu Đào là nha hoàn cận thân của tỷ tỷ Trầm Thiên hình như cũng là người mà Trầm Bảo Bảo muốn làm mai cho Vô Tình. Nhưng do vài năm nay chiến sự liên miên thế nên Vô Tình và Tiểu Đào dù đã từng nhắc đến hôn sự nhưng đến nay vẫn chưa chính thức bàn đến. Tiểu Mai rất thích vị Tiểu Đào tỷ tỷ này vì nàng ấy dường như rất thân thiện với nàng lại cùng là thân phận nha hoàn giống nhau. Nàng ta thầm tính nếu thực sự Vô Tình và Tiểu Đào tổ chức hôn sự hần nàng cũng sẽ có cơ hội làm thiếp của thiếu gia.

Tiểu Mai khi gặp Uyển Uyển đi cùng với thiếu gia nhà nàng đã dò hỏi về vị mỹ nhân yêu mị kia. Nàng ta hùng hổ chạy đến bên Tiểu Đào Tỷ tỷ, trút bức tức trong lòng...Thật không may Uyển Uyển vì khó ngủ nên đi dạo ngắm trăng lại vô tình nghe thấy hai nha hoàn kia đang nói xấu mình.

Có lẽ vì dạo này ban ngày ngủ quá nhiều nên tối không ngủ được, Uyển Uyển dạo bước đến bên Liên hồ ngồi ngắm trăng. Liên Hồ nơi đây trồng rất nhiều hoa sen, nhìn những bông sen chen chúc nơi này khiến Uyển Uyển nhớ đến Mặc Huyền Cốc của nàng. Đang mơ màng trong hồi tưởng Uyển Uyển bị câu chuyện của hai nha hoàn kia kiến nàng phải để ý.

- Tiểu Đào Tỷ tỷ...tỷ nói xem nữ yêu bà kia có phải da mặt rất dày không...Hạ xuân được Đoạn phó tướng trèo lên giường huynh ấy rồi giờ thì đeo bám lấy huynh ấy...thật quá đàng....Người nói là một tiểu cô nương có khuôn mặt khá dễ nhìn.

- Tiểu Mai...nói xấu sau lưng người ta là không tốt...em sao lại gọi Lâm cô nương là Lão Yêu bà ? Một nữ nhân khác giọng điệu trách cứ.

- Còn không phải sao ? muội nghe đồn bà ta đã 30 tuổi rồi đó...Thật không biết xấu hổ, hơn Vô Tình ca ca cả 10 tuổi mà cứ bám riết huynh ấy...cũng không nhìn xem mình có xứng không nữa....vị cô nương tên Tiểu Mai cổ nhún giọng tỏ vẻ bức tức.

- Ba mươi tuổi...muội không đùa đó chứ ?....vậy tỷ ấy chỉ nhỏ hơn mẫu thân của Vô Tình ca ca vài tuổi thôi sao ?

- Phải đó thể mà còn không biết xấu hổ cứ đeo theo huynh ấy. Thật là tức chết mà...tội nghiệp Vô Tình ca ca chắc khó chịu khi bị một bà già nhỏ hơn mẫu thân mình vài tuổi đeo bám lắm....

Uyển Uyển có chút sững sờ khi nghe nàng ta nói...Nàng chỉ luôn muốn buộc hần cưới nàng mà bắt chấp những ghét bỏ những khinh thường của hần với nàng. Nhưng sau khi gặp lại Hạo Vương nàng mới nhận ra, bản thân cũng chẳng khác gì Hạo Quân Đình lúc xưa....Khẽ rùng mình, Uyển Uyển bước khỏi đó trong ngẩn ngơ thẫn thờ.

Trong phòng dành cho khách của Tướng quân phủ

Thanh Hồng khom người tỏ ra tôn kính với Uyển Uyển. Bà đã chạy thật nhanh đến đây ngay khi nhận được lệnh triệu tập của giáo chủ...Lại có việc quan trọng trong giáo sao ? Theo bà nhớ dạo gần đây bọn họ đâu có nhận vụ ám sát nào...

- Một nữ nhân ba mươi tuổi đi cùng một nam nhân hai mươi tuổi người nói xem quan hệ của họ là gì ?

- Hần nàng kia là mẫu thân của hần... Dạo gần đây có rất nhiều tiểu cô nương chỉ vừa mười hai mười ba tuổi đã gả rồi....nhìn họ cũng rất trẻ cũng chừng ba mươi tuổi thôi...Thanh Hồng nhanh nhẩu trả lời mà không kịp nghĩ, khi thấy vẻ mặt đen thui lui của Uyển Uyển mới sực nhớ ra...

- Tỷ...tỷ... đệ...hay...phu thê cũng có thể mà...hà...hà...Nụ cười bà cứng ngắc nhìn sắc mặt giáo chủ ngày một đen hơn trước.

- Ta nhớ bà có một thằng cháu trai...năm nay chắc là mười tám...bà nghĩ sao nếu nhận ta làm cháu dâu ?
Uyển Uyển cao giọng hỏi không thể nghe ra vui buồn hờ giận...
- người dùa sao...mẹ của tiểu tử đó còn nhỏ thảng hơn người ...ha..ha....Nói xong Thanh Hồng cũng muốn tự cắn đứt lưỡi mình...vì sao bà có thể liên tục hờ đến hai lần như thế cơ chứ...
- Giáo chủ..việc này...Thanh Hồng muốn giải thích nhưng ngay tức khắc bị Uyển Uyển xua tay
- Thôi lui ra đi ta mệt rồi...Đôi mày xinh đẹp kia nhíu thật chặt, thật chặt...Nàng liệu có phải thật sự da mặt có quá dày hay không... Cảm giác của hân thể nào nhĩ khi bị một lão bà đang tuổi mẫu thân mình đeo bám đòi làm thê tử...Mà thậm chí hân còn không hề yêu thương nàng....Hân liệu có ghét nàng ...giống như...giống như nàng ghét Hạo Vương kia ?

15. Chương 15: Nữ Nhân Độc Ác...

Trời vừa hừng sáng, những tia nắng len lỏi qua khung cửa sổ, chiếu sáng cả gian phòng, mỹ nhân trong phòng đã thức giấc từ lâu. Đường như cả đêm qua nàng đã không chợp mắt.

Uyển Uyển nhíu mày một mỗi suy tư, nàng thật sự nghĩ không thông vấn đề này. Lúc trước khi tiếp cận Vô Tình, một phần vì hiếu kỳ về hân, một phần vì phải tìm ình một phu quân.Thậm chí ngày đó để đạt được mục đích nàng đã phải uống cốt lệ ,khiến Tử Ni tin nàng yêu Vô Tình. Lười tìm một đối tượng khác, vẩn lờ đóng thành thuyền rồi, gỡ ra để tìm một tấm vẩn khác vừa mất thời gian, vừa lãng nhãng. Nàng đành phải mặt dày đeo bám hân, chẳng thềm để ý thái độ của hân với nàng là yêu, là ghét....

Nhưng dạo gần đây nàng đặc biệt để ý thái độ của hân với nàng. Thậm chí còn cảm thấy hạnh phúc khi được hân chăm sóc những ngày qua.

Uyển Uyển giật mình, tình cảm của nàng với hân đã có thay đổi rồi, chẳng qua thay đổi từ khi nào nàng cũng không nhận ra. Hít sâu một hơi Uyển Uyển thâm hạ quyết tâm.Chỉ cần Vô Tình không ghét bỏ nàng, chỉ cần hân vẩn đối tốt với nàng như hiện giờ. Nàng cam nguyện mặt dày tiếp tục đeo bám hân.

Nhưng xem ra mọi việc không theo như tính toán của nàng. Vô Tình tới tìm nàng sắc mặt cực kỳ xấu vừa nhìn thấy nàng đã rít lên giận dữ.

- Yêu nữ, Sao nàng có thể độc ác như thế cơ chứ.....giao thuốc giải ra đây...Đoạn Vô Tình vừa Thấy Uyển Uyển đã nghiêng răng gặm lên với nàng.
- Chàng đang nói gì ? Thuốc giải gì ? Uyển Uyển kinh ngạc nhìn Vô Tình đang giận dữ một cách khó hiểu.
- Thuốc giải Đoản Thiên Mệnh...Đó chẳng phải chính là Độc môn của Ngũ Độc giáo sao ?
- Thuốc giải à ? không có....Đoản Thiên Mệnh vốn không có thuốc giải. Nói đến đây Uyển Uyển bỗng nhíu mày suy ngẫm. Đoản Thiên Mệnh là Độc môn của Ngũ Độc giáo
- Nàng....Nữ nhân nàng sao có thể độc ác như vậy...sao lại hạ độc Tiểu Mai cùng Tiểu Đào...họ chẳng qua chỉ là nữ tử yếu đuối....
- Nếu ta nói ta không hạ độc chàng sẽ tin không ?
- Không hạ độc ? Đoản Thiên Mệnh là Độc môn của Ngũ Độc giáo, chỉ có giáo chủ mới được phép dùng độc đó với kẻ khác,không phải nàng thì là ai chứ.... Vô Tình lại nghiêng răng rít lên giận dữ.
- Ha..ha...Phải là bốn giáo chủ ta làm đó...ha..ha...ai bảo họ dám nói xấu ta...mười cái mạng của họ cũng còn không đủ nữa kia.....Uyển Uyển cười to nhưng trong mắt nàng lại là tức giận và đau lòng.
- Yêu nữ ...sao nàng...sao nàng có thể ngang ngược như thế,hạ độc người ta chỉ vì họ nói xấu nàng...

- Ta hạ độc thì sao ? Bọn họ có gan nói xấu sau lưng ta hẳn nên có gan nhận lấy hậu quả hôm nay...trước kia trong giáo đường nói là nói xấu ta....chỉ cần ta không vui thì mạng sống của kẻ đó cũng không thọ qua đến ngày mai. Uyển Uyển gấn giọng nói nàng ghét thái độ của hắn hiện giờ, nó làm nàng đau.

Không khí căng thẳng giữa cả hai thì bỗng nhiên một nha hoàn chạy vào bẩm báo :

- Đoạn phó tướng...Tiểu Mai cô nương đã tắt thở, còn Tiểu Đào cô nương thì hiện rất nguy kịch.

- Nữ nhân Độc ác kia....Nói...giải được ở đâu ? Vô Tình Gầm lên trong phần nộ nhìn nàng căm tức. Uyển Uyển nhìn Vô Tình vì nữ nhân khác mà tỏ ra thù địch cùng nàng thì buốt giá cõi lòng. Thì ra nàng đối với hắn chỉ là một nữ nhân độc ác. Khoé miệng Uyển Uyển hiện lên một nụ cười thê lương. Nàng móc trong túi ra một viên thuốc nhỏ đưa cho hắn. Ngay sau đó, thân mình nàng lắc người biến mất, rời khỏi tướng quân phủ, rời khỏi hắn.

Giây phút Uyển uyển rời khỏi,Vô Tình bỗng nhiên cảm thấy bất an kinh khủng. Hắn gơ tay muốn bắt lấy nàng thế nhưng thứ hắn bắt được chẳng qua chỉ là không khí. Người trước mắt giờ đã biến mất không rõ tăm hơi.

- Đoạn phó tướng...Đoạn phó tướng...một binh sĩ thấy hắn thất thần vừa gọi vừa lay hắn.

- Hả ?? sao ??

- Tiểu Đào Cô Nương vẫn trúng độc...còn đang hấp hối....

- À..người đem viên thuốc này cho nàng ta uống... Hắn đưa viên thuốc giao cho kẻ kia sau đó tiếp tục thất thần.

Tại tổng đàn Cửa Ngũ Độc giáo.

Trên chiếc ghế giáo chủ nữ nhân trên ghế khép hờ hai mắt nhưng vẫn lên tiếng hỏi Thanh Hồng bên cạnh

- Thanh Hồng bà nói xem ta có nên bẻ gãy cổ tên Đoạn Vô Tình kia hay không...Trong giọng nàng ẩn chứa những tức giận.

- Tiểu giáo chủ ta nghĩ nếu làm thế thì Giáo chủ hẳn sẽ tức giận...Thanh Hồng cung kính trả lời nàng ta đồng thời cũng hiền hòa mỉm cười cùng nàng. Đôi mắt Nhã Đường chớp chớp vài cái rồi yếu xìu nói...

- Tỷ ấy giận đáng sợ lắm....

- Mọi người biết sợ sao ? Biết sợ mà còn dám gây chuyện.... ?? Lời nói mang theo giận dữ cùng khí thế bức người khiến kẻ khác không dám thở mạnh.

- Là do bọn họ tự chuốc lấy....Dám mắng tỷ tỷ là lão Yêu bà....Hạ Đoạn Thiên Mệnh là còn tốt với họ rồi...ta còn tính cho chút dạ Nhan lên mặt hai ả kia ...chỉ tiếc ta ra ngoài vội không đem theo.

- Cam Miệng...mọi người còn dám nói sao ? Chỉ mắng ta vài câu liền lấy mạng người ta. có phải nếu đánh ta thì mọi người giết cả nhà người ta không ?Uyển uyển lớn giọng quát...

- Dĩ nhiên không rồi...giết bọn họ thì thật quá tốt với họ...ít ra phải để họ sống còn trở thành độc nhân thử độc được chứ...

- Cam miệng...Mọi người muốn làm ta tức chết hả ?? Uyển Uyển xoa xoa trán bực mình dựa vào ghế. Nếu không phải vì Nhã Đường là con gái duy nhất của sư phụ nàng, nàng sẽ lôi con bé này ra nhấn nước, gột rửa hết những ý nghĩ độc ác trong đầu con bé.

16. Chương 16: Ngũ Độc Giáo

Ngũ Độc giáo là một Giáo phái khá lớn, có rất nhiều phân đàn nhỏ rải rác khắp bốn quốc gia : Triệu, Thổ, Siêm, Bắc. Tổng Phân đàn chính của Bản giáo lại nằm tại sát biên giới giữa Thổ Quốc và Triệu Quốc Đối diện đỉnh núi Lĩnh Nam hùng vĩ,có tên là núi Diêm Bắc.

Sở dĩ chọn nơi đây này là vì địa thế hiểm trở, mà bọn họ còn là hàng xóm của Độc Vương cốc trên núi Lĩnh Nam . Cũng nhờ thế Ngũ độc giáo dù là tà ma ngoại đạo vẫn vững như thái sơn. Bởi vì dù không kiêng dè

thế lực Ngũ Độc giáo cũng phải nể mặt với Độc Vương. Muốn đến Diêm Bắc phải qua Lãnh Nam. Đó cũng là lí do trên giang hồ Ngũ Độc giáo dù đắc tội vô số nhân sĩ vô lâm, nhưng chưa một môn phái nào dám chạy đến tông giáo đàn tính sổ với bọn họ.

Diêm Bắc là một ngọn núi có nhiều độc dược nhất từ trước đến nay. Dĩ nhiên độc dược kia không phải tự nhiên mà có...mà do bọn họ trồng được. Tại Diêm Bắc này không kí quanh năm ẩm thấp, âm u, lạnh lẽo...Rất thích hợp trồng độc dược.

Tại Tổng phân đàn chính của Ngũ Độc giáo, Uyển Uyển mệt mỏi ngồi dựa vào chiếc ghế giáo chủ, lật mở sổ sách ra xem, đôi mày nhíu chặt. Từ ngày nàng bận rộn đuổi theo Vô Tình đã bỏ bê công việc trong giáo, không lo đến. Uyển Uyển đã giao mọi việc lại cho Nhã Đường làm chủ. Một mặt nàng muốn Nhã Đường quen việc, mặt khác muốn con bé biết được giá trị của cuộc sống. Để sinh tồn đôi khi người ta phải tàn nhẫn giết cả những người không đắc tội với mình.

Nhưng nhìn xem, Nhã Đường đã làm những gì này.

Con bé thậm chí chẳng cần suy xét xem đối phương có đáng giết hay không, công việc có đáng nhận không. Chỉ cần nghe lời nói phiếm diện từ kẻ cầm tiền đến nhờ ám sát, ngay lập tức giết trên dưới lớn nhỏ cả nhà người ta.

Đưa mắt đến một dòng chữ khiến nàng giật mình. Bắt cóc sau đó dìm chết Nhị Vương phi Thổ Quốc, dàn cảnh như một tai nạn du hồ. Nhị Vương phi Triệu Quốc...Chẳng phải chính là Nghĩa muội nàng, Nhật nhi đó sao.

- Nhã Đường...Triệu Mộng Nhật, Vương Phi Thổ quốc muội xử trí chưa? Giọng nói Uyển Uyển run rẩy dữ dội.

- Muội vừa phân phó, có lẽ đã đưa ra bờ hồ rồi....Nhã Đường ngáp nhẹ một cái lưỡi biếng rúc tiếp vào chăn trên nhuyễn tháp. Nàng đã hao hết nhiều thời gian mới bắt được Vương Phi Triệu quốc kia. Tên hộ vệ kia quả nhiên khó đối phó.

- Muội mau đưa ta đến đó, Vương phi kia không thể giết được....Uyển Uyển gấp như ngồi trên lửa kéo Nhã Đường từ Nhuyễn tháp dậy.

- Tỷ đùa sao? không phải tỷ chưa từng nghe quy định bốn giáo... Vương phi kia không thể cứu.... Nhã Đường nhăn mặt nhìn nàng.

- Đó là nghĩa muội của ta, bọn ta đã từng bái thiên địa thề cùng sống cùng chết... Muội nói xem có nhất định phải cứu hay không? Uyển Uyển nghiêm túc nói từng câu từng chữ với Nhã Đường đang mơ màng kia lập tức tỉnh ngủ, hoảng hốt nói:

- Tỷ biết hậu quả của việc cứu nàng ta chứ...Tỷ....Tỷ còn đang mang thai...sẽ không vượt qua tam hình.

- Ta không định vượt tam hình...Uyển Uyển nhún vai nói với vẻ vô tội....Chuyện này do muội gây ra nên do muội chịu trách nhiệm ...Uyển Uyển vừa nói vừa nhìn Nhã Đường mỉm cười xảo quyệt.

- Không đời nào...muội không chịu tam hình đâu...Nhã Đường vừa bị Uyển Uyển lôi đi vừa kêu lên kháng nghị...Nàng sẽ chết mất nếu chịu tam hình...

- Ta cũng sẽ không nỡ để muội chịu tam hình...Uyển Uyển lại cười...Tam Hình là hình phạt trong giáo, sử dụng khi giáo chúng trong giáo phạm sai lầm nghiêm trọng, hoặc khi muốn xin tha mạng cho đối tượng mà bản giáo truy sát. Trải qua tam hình nhẹ sẽ đỡ sống đỡ chết, nặng thì chưa chịu qua nhất hình đã mất mạng.

- Muội phản đối...vì sao tỷ luôn tự ý quyết định như thế...Muội phản đối...muội mới mười lăm tuổi...Tỷ tỷ tha uội đi mà....muội sai rồi...sai thật rồi....Nhã Đường vừa bị Uyển Uyển kéo đi vừa cầu xin tha thứ...

Tại Phủ Tướng quân của Triệu quốc, Vô tình đang sắp xếp hành trang cùng dặn dò phân phó sắp xếp mọi việc trong phủ.

- Đại ca mà trở về thì nói với huynh ấy ta có chút việc riêng...xong việc sẽ đến bồi tội....Khụ...khụ...Ho một hồi hắt lại quay sang Tử Ni

- Phiên bà dẫn đường cho ta...Tử Ni nhìn tình trạng sức khỏe của hần không tốt mà nhúu mày lo ngại
- Sức khỏe của người....
- Không vấn đề gì...cứ dùng tốc độ của bà, ta theo được. Với Đoạt Hồn Thất mệnh hần đang tu luyện theo kíp bà là không vấn đề gì....

Đoạt Mệnh Thất Hồn là loại võ công của Thánh Thủ Thần y truyền thụ cho hần. Loại võ công này khiến những người chỉ còn nửa mạng sống như hần tìm về hoàn toàn lại sức khỏe như xưa. Nhưng có điều. Loại võ công này cũng giống như tên gọi của nó Đoạt mệnh người luyện trong sơ xảy. Có bảy cửa tử mà mỗi lần vượt qua đều là một lần cận kề với sống chết. Hần đã luyện đến cửa tử thứ năm chỉ còn hai cửa tử nữa. Vốn dự tính lần này qua cửa thứ sáu rồi luyện luôn cửa cuối cùng thế nhưng lại xảy ra tranh cãi với Uyển Uyển.

Tử Ni cứ cam đoan Uyển Uyển Không thể hạ độc Với Tiểu Đào cùng Tiểu Mai. Hần cũng mong không phải là nàng. Mà cho dù là nàng thì nàng cũng chính là thê tử của hần, thê nhi hần, hần dĩ nhiên có trách nhiệm giáo huấn họ.

Hai người, một trước, một sau cùng hường về Núi Linh Nam gấp rút lên đường.

17. Chương 17: Thê Tử Độc Ác

Uyển Uyển rất vất vả mới cứu được nghĩa muội mình, nhưng vô cùng tức giận. Mộng Nhật bị nhấn nước xém chết, nằng đùng đùng nổi giận, muốn đột nhập hoàng cung Thổ Quốc, thay nghĩa muội đòi lại công bằng.

Sắc trời bắt đầu ngả dần về chiều,cái nắng gay gắt trên đường bắt đầu dịu lại. Trong một tút lâu vắng vẻ dưới chân núi Lãnh Nam, Tử Ni và Vô Tình đang ngồi nghỉ chân uống nước cho chuyến đi dài mệt mỏi. Một chú bồ câu từ đâu bỗng nhiên bay đến đậu lên vai Tử Ni. Vô Tình biết Bà trao đổi tin tức từ Ngũ Độc giáo, để biết được hành tung của Uyển Uyển. Trước đó bà đã gửi bồ câu đi, giờ nó mang tin trở về. Tuy không hỏi nhưng Vô Tình có thể đoán ra.Cũng phải, nếu không, một người làm việc bên ngoài trở về như Tử Ni, làm thế nào tìm được giáo chủ của mình. Đọc xong thư Tử Ni nói với hần

- Chúng ta không về Tổng đàn nữa,chuyển hướng sang Hoàng cung Thổ Quốc thôi. Giáo chủ sẽ đột nhập Hoàng cung Thổ Quốc, một bằng hữu của ta kêu ta đi chi viện người. Tử Ni có vẻ rất gấp vừa nói vừa muốn lên đường ngay khiến Vô Tình đang uống trà cũng phải vội vàng đứng lên đuổi theo.

Hoàng cung Thổ Quốc là một hoàng cung rất nhỏ có lẽ vì lãnh thổ hạn hẹp nên hoàng cung của Thổ Quốc cũng không rộng bằng hoàng cung Bắc Quốc. Nhưng lại vô cùng lộng lẫy kiêu sa mà nếu so với Bắc Quốc thì gần như so nhà ngói với nhà rơm, so nhà phú hộ với nhà nông bần cùng. Từng Viên gạch, từng tấm ngói ở đây đều được trạm trổ hết sức tỉ mỉ,tinh tế. Khắp hoàng cung toàn là kì trân dị thảo quý hiếm. Thế nhưng không vì thế khiến cho người ta choáng ngợp bởi vẻ lộng lẫy của nơi này, dù lộng lẫy xa hoa nhưng vẫn giữ nét trang nhã hài hòa. Suốt dọc đường vào hoàng cung Thổ Quốc Vô Tình cảm thấy rất kì lạ, vì sao không thấy bóng dáng một binh sĩ nào.

Tử Ni quay sang đưa cho Vô Tình một viên thuốc khiến hần kinh ngạc

- Là thuốc giải của Băng Hương. Tử Ni nhẹ giọng giải thích.Băng Hương là một loại độc dược kiến người ta không thể động dậy hay nhúc nhích gì trong một thời gian khá dài.

Vô Tình đón nhận lấy viên thuốc rồi cho vào miệng. Hèn gì mà cả hoàng cung Thổ Quốc lại yên ắng như vậy không có lấy một lính gác tuần tra.

Theo Tử Ni Đến vào Hoàng cung Thổ Quốc, trên đường họ thấy binh sĩ nằm la liệt dọc đường đi. Dù thấy Tử Ni và Vô Tình thế nhưng chẳng thể làm gì khác là trừng to mắt tức giận. Mất một lúc lâu lẫn quần Tử Ni cũng tìm ra một mật thất khá kín đáo. Hần thấy bà ta rắc thứ bột gì đó màu ánh kim cũng nhờ thế bọn họ tìm được mật thất này.Vô Tình không nhịn được hỏi.

- Làm sao bà biết nàng ở đây?
- Giáo chủ có một thói quen, khi sử dụng Băng Hương, sẽ dùng Diệp Lang Tâm trên người.

- Diệp Lang Tâm...ý bà là loại độc được dùng bản thân trở thành vũ khí. Hừ..yêu nữ đó hừ...hừ.....Vô Tình tức giận đến trợn tròn hai mắt ghen cả câu mắng trong miệng không thể thốt ra.

Đây là một mật thất kín đáo, rộng lớn đến khiến người ta kinh ngạc. Vì hoàng cung Thổ Quốc nằm dựa sát vách núi đá. Mật thất chính là phần núi đá phía sau hoàng cung Thổ quốc dựa vào. Bên trong có thể xem như một hoàng cung thổ quốc khác. Vừa bước vào phía trong họ đã đụng ngay lính gác. Qua hơi thở có thể nhận ra đám người này võ công rất khá. Nhưng tất cả cũng trúng Bằng Hương nên không thể cử động được. Khi họ đuổi đến cũng là lúc không đầu không đuôi nghe Uyển Uyển đang nói chuyện với một nữ nhân trung niên.

- Đứa trẻ và Vinh Phi thế nào rồi...Hoàng hậu Thổ Quốc hỏi Uyển Uyển với vẻ quan tâm

- Sao? Bà hiếu kỳ à? Nếu ta nói nàng ta đã chết thì thế nào? Còn nếu còn sống thì sẽ thế nào?

- Nói, nàng hiện tại đang ở đâu? Thát Tử Khương nhị vương gia của Thổ Quốc bên cạnh bỗng nhiên nhào tới nắm lấy cổ Uyển Uyển hung dữ như muốn bóp chết nàng. Thế nhưng Uyển Uyển thậm chí không hoảng sợ mà còn nở nụ cười câu hồn đoạt phách với hắn.

-Ồ ra người chính là lý do để tẩu tẩu ngươi dùng tiền mua mạng thê nhi sao?quả nhiên là họa thủy...Vừa nói nàng vừa tỏ ra cợt nhả trên đầu kẻ kia, chẳng thèm để ý bàn tay đang nắm lấy cổ mình ngày một siết mạnh hơn.

- Nói, nàng hiện giờ ở đâu? Giọng nói kẻ kia nồng đậm tức giận như muốn bóp chết nàng ngay lập tức kiến Vô Tình vừa lo vừa giận. Giữa tình cảnh thế kia mà nhìn xem vẻ mặt của nàng kia...Thật đang giận mà...

-Ồ...xin lỗi...Ngũ độc giáo ta không thích bị uy hiếp cho lắm...ngươi là đang hỏi thi hài thê nhi của mình à? Người đã mất tích trên 1 tháng rồi thì cũng có thể trở thành thi hài rồi lắm chứ? Vì sao không đi tìm nàng sớm hơn, nếu làm thế ngươi có khi sẽ cứu được nàng.

Uyển Uyển cười , giọng nói hờ hững, nhưng những biến đổi tình cảm trên khuôn mặt hắn, không thoát khỏi đôi mắt nheo lại mà vẫn chăm chú nhìn của nàng. Nàng muốn xác định kẻ kia liệu có xứng đáng với nghĩa muối của nàng hay chẳng. Ngay khi Tử Khương sững sờ chấn động vì tưởng rằng thê nhi mình đã chết Uyển Uyển trượt khỏi tay hắn. Ngay sau đó nàng rơi vào vòng ôm của Vô Tình.

- Yêu nữ, nàng chẳng phải cũng đang mang thai sao, nữ nhân có thai mà nàng cũng giết, có phải quá độc ác rồi không? Vô Tình Tức giận, thế nhưng hắn còn giận hơn khi thấy nàng nhìn chằm chằm một nam nhân khác, nàng thậm chí còn chẳng phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

- Phải..ta độc ác thế đó...đâu phải chàng mới biết ta ngày hôm qua. Ta có gì mà không dám làm, đừng nói là phụ nữ có thai, ngay cả trẻ con ta cũng xuống tay được. Khi nghe hai từ Độc ác thốt ra từ miệng hắn ,cứ như một lưỡi dao nhọn xuyên thấu tim Uyển Uyển .Nàng trợn to mắt, tức giận nhìn hắn, trên môi là một nụ cười tự giễu...Nàng có lựa chọn hay sao, làm sát thủ vốn tàn nhẫn thế đó.Nghe người khác mắng chửi nhiều rồi, thế nhưng khi hắn mắng nàng lại đặc biệt đau hơn rất nhiều.

Thái độ đau lòng rất nhanh thay bằng gương mặt sắc lạnh. Nàng liếc nhìn về phía một nữ nhân đứng cách đó không xa, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười nguy hiểm.

- Tất cả những kẻ đắc tội với ta chết còn thống khoái hơn cả sống ấy chứ nhất là Tử Kỳ tiểu thư đây...ha..ha...Sau tiếng cười khiến kẻ khác rợn người của Uyển Uyển, nữ tử kia bỗng nhiên phun ra một búng máu đen rồi lăn ra đất đau đớn....

- Người yên tâm, người chưa chết ngay đâu, phải đau đớn bảy ngày bảy đêm rồi mới đi hầu tổ tiên ...ha...ha...Mọi người còn chưa biết xảy ra chuyện gì Uyển Uyển lại bồi thêm một câu khiến mọi người vỡ lẽ.

- Nàng lại tiếp tục hạ độc người ta? Đoạn Vô Tình giận đến mức khuôn mặt trắng bệch của hắn cũng hồng nhuận lên. Lần này hắn thực sự tức giận, sao nàng có thể giết người độc ác đến thế.

-Ồ...chàng có cần kinh ngạc thế không giáo chủ ngũ độc giáo dùng độc thì dùng gì để giết người...Uyển Uyển làm như không có việc gì lớn nhìn hắn mỉm cười. Nhưng nụ cười kia càng khiến Vô Tình nổi điên hơn

- Giải độc cho nàng ta...Hắn rít lên giận dữ, hắn giận vì dường như thái độ kia của nàng khiến hắn bất an, vô cùng bất an...
 - Ta không thích...Nàng hướng hắn đồng dạng tả lời...Vì cái gì nàng phải nghe lời hắn...
 - Yêu nữ...sao nàng có thể độc ác đến thế...chỉ hờ chút là giết người...Vô Tình quát lên giận dữ cố che dấu bất an bằng phần nộ của mình. Nhưng hắn cũng thật lòng giáo huấn nàng, không muốn nàng tiếp tục coi thường mạng sống của kẻ khác.
 - Chàng cứ một câu yêu nữ hai câu yêu nữ, ta có làm việc tốt nào chàng cũng xem thành việc xấu sao không nói là vì chàng có sẵn thành kiến với ta đi...nếu việc ta đeo bám chàng khiến chàng khó chịu như thế thì cứ nói ra đâu cần viện cớ...Uyển Uyển tức giận vừa gào lên vừa rơi lệ nàng nhìn hắn nhiều rồi, cùng lắm nàng từ bỏ là được chứ gì, từ bỏ việc bám theo bắt hắn cưới nàng làm thê tử.
 - Ta viện cớ sao? Ta nói đều là thật, ta không thích thê tử mình là kẻ độc ác không xem trọng mạng người. Vô Tình hơi lúng túng khi thấy nàng rơi lệ thế nên hắn cũng bắt đầu hạ giọng muốn giải thích....
 - Thê tử “độc ác”..ha...ha... Đoạn Vô Tình chàng nghe cho rõ đây ta từ nay cùng chàng không còn liên quan nữa, việc chạy theo ép chàng trở thành phu quân của ta ta từ bỏ, hoàn toàn từ bỏ...ha...ha...
- Lệ nàng rơi càng nhiều hơn, đột nhiên xoay mình biến mất. Uyển Uyển dường như vì quá nhạy cảm với hai chữ “độc ác” mà bỏ sót mất hai chữ đầu tiên trong câu nói của Vô Tình. Hắn đã chính thức thừa nhận nàng làm “thê tử” của mình. Đã giống dạng thừa nhận cùng nàng, thế nhưng lời thừa nhận kia không được nữ chủ nhân phát giác. Bởi cơn giận dữ đã chiếm mất toàn bộ tâm trí Uyển Uyển lúc này.

18. Chương 18: Gặp Lại Cổ Nhân

Uyển Uyển thoát cái đã không thấy bóng dáng Vô Tình không còn cách nào đành phải đến Tổng Giáo đàn chờ nàng. Thế nhưng Vô tình dường như không gặp được Uyển Uyển, kể cả Tử Ni kia cũng không thấy bóng dáng.

Đỉnh núi Lãnh Nam, trong một hốc đại thụ to lớn, Uyển Uyển ngồi co ro vừa nức nở vừa chìm vào giấc ngủ. Mỗi khi có chuyện buồn nàng lại trốn đến đây khóc. Tử Ni thở dài nhìn nữ tử đã ba mươi tuổi mà vẫn như một đứa trẻ mười lăm tuổi. Bà còn nhớ ngày đó khi bà và cố giáo chủ từ bên ngoài trở về, bà đã phải náo loạn đến cỡ nào khi không tìm thấy nàng. Mãi sau đó, bà mới tìm thấy nàng ở hốc cây này. Ngày Hạo Vương mất, ngày giáo chủ mất, nàng đều trốn đến đây khóc đến vài ngày rồi sau đó lại trở về dấu đi những bi thương.

Khi Uyển Uyển đã ở lại hốc cây đó suốt hai ngày và nàng chỉ khóc. Cứ nghĩ sẽ phải từ bỏ việc theo đuổi Vô Tình, tìm nàng đau thất lại. Đau đớn khiến cho nàng không ngừng rơi lệ. Chỉ cảm thấy, nếu khóc thật nhiều, có lẽ sẽ bớt đi đau đớn.

Sau khi khóc thật lâu, Uyển Uyển lại dạo bước đến bờ Quỷ vực. Từ ni Bước đến gần để nàng không ra quá xa. Nhìn đáy Quỷ Vực sâu thăm thẳm, nếu rơi từ đây xuống hẳn không thể toàn thân. Bờ Quỷ Vực khiến nàng nhớ đến Quân Viễn ca ca, nàng đã nợ hắn quá nhiều. Có phải nàng quá ích kỷ hay không. Phải, nàng ích kỷ nên hiện giờ nàng bị ông trời trừng phạt. Mỏm đá của Quỷ Vực này rất giống bờ vực diêm la ngày đó, nàng đã cố đưa tay ra bắt lấy hắn, nhưng hắn đã buông tay nàng, để bản thân mình rơi xuống đáy vực. Khi xoay người lại, Uyển Uyển gặp một bóng dáng quen thuộc mà nàng tưởng đã chết mười lăm năm qua. Con người ấy đã chết nhưng sao bây giờ lại đứng ở trước mặt mình Nàng cố mở to hai mắt, đưa tay lên dụi dụi mắt, nhưng vẫn không tin vào mắt mình.

- Ta lại nằm mơ thấy huynh nữa rồi. Uyển Uyển nở một nụ cười chua chát cố nhạo báng mình. Nàng cứ nhiên nằm mơ giữa ban ngày.
- Thanh Nhi, là ta? Giọng nói nam nhân kia run rẩy, hắn dường như cố nén cảm xúc trong câu nói. Uyển Uyển nghe được giọng hắn, thân mình nàng chấn động không thôi. Nàng nhào vào lòng hắn, sợ rằng mình

chỉ đang nằm mộng. Hạo Quân Viễn ngũ quan đoan chính uy nghiêm nhưng trong đôi mắt hần có thể thấy được yêu chiều với mỹ nhân trước mặt. Hần vươn tay vỗ về tiểu mỹ nhân trong lòng. Ở tuổi bốn mươi khiến hần trở nên chừng chạc, đáng tin cậy và có hương vị nam nhân hơn trước.

- Hạo ca ca....Huynh...huynh còn sống ...huynh còn sống...Uyển Uyển khóc nức nở không ngừng, nước mắt của nàng có vui mừng có bối rối có oán trách. Nhưng nhiều nhất vẫn là áy náy...

- Tiểu nha đầu...muội đã trở thành một đại mỹ nhân rồi nhỉ...Hạo Quân Viễn mỉm cười xoa đầu Uyển Uyển .

- Sao muội lại ở đây? Lại trốn ra đây khóc sao? Là ai chọc đại mỹ nhân của nhà ta...

- Hạo ca ca...ô...ô...hu...hu...Uyển Uyển ôm lấy Quân viễn gào to không chút hình tượng nào. Ngay lúc này Vô Tình cũng vừa đuổi đến nhìn Uyển Uyển ôm chặt kẻ lạ mặt kia gào khóc. Hần nhúu chặt mày, hay tay siết chặt bước nhanh đến muốn tách nàng ra khỏi tên kia. Vì sao nàng luôn không hề tự giác, không có chút thẹn thùng cơ bản của một nữ nhân. Luôn khiến hần phải nghiêng răng nghiêng lợi ganh tỵ với kẻ khác như thế.

- Ô...Hạo vương gia...ông ta chưa chết sao? Tử Ni ở bên cạnh họ ngạc nhiên không kém, mắt mở to, miệng lắp bắp nói không nên lời, nhìn chằm chằm con người được cho là đã chết kia. Câu nói của Tử Ni khiến Bàn tay Vô Tình dừng lại cứng đờ giữa không trung. Bước chân đang bước nhanh đến cạnh bọn họ cũng khựng lại lùi một bước đạp phải cành cây khô.

“Rắc...”Tiếng gãy giòn đã hướng sự chú ý của hai kẻ đang tình chàng ý thiếp chú ý sang hần

- Chàng làm gì ở đây? Uyển Uyển kinh ngạc phát hiện ra Vô Tình.

Vô Tình vì không thể đợi được nữa, đang muốn rời khỏi tìm kiếm nàng thì tình cờ bắt gặp cảnh đoàn viên mùi mẫn của bọn họ khiến lửa giận xộc thẳng lên não.

- Ta...ta muốn biết lời nàng nói là có ý gì? Vô Tình tức giận lớn tiếng nói. Nàng vì sao ôm ấp tình nhân cũ bị hần bắt gặp, không cảm thấy chột dạ sao?. Tình cảm của nàng đối với hần, đã thay đổi rồi sao? Vô Tình chợt nhớ ra, bám theo hần, nhưng Uyển Uyển chưa một lần nói yêu hần. Tình cảm đó, không chừng ngay từ đầu chưa hề tồn tại.

Về mặt Vô Tình tối sầm lại, các khớp hàm như nghiền thật chặt, bàn tay siết chặt đến mức các móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Máu từ lòng bàn tay chảy rỉ rả trên đất mà hần cũng không phát hiện ra. Giờ phút này, hần không hề cảm thấy đau đớn, bởi trái tim hần còn đau đớn hơn gấp trăm ngàn lần.

- Lời nàng nói “ ta và nàng từ nay không còn liên quan nữa” là thật lòng sao? Giọng nói hần như rít qua từng kẽ răng nghe ra được độ quan trọng và uy thế trong lời nói.

- Phải...chàng yên tâm ta từ giờ sẽ không bám theo làm phiền chàng nữa. Uyển Uyển cố gắng giữ cho giọng mình không trở nên vỡ òa vì ghen ngào nức nở. Nàng muốn giữ lại chút uy nghiêm sau cùng trước mặt hần. Uyển Uyển quay mặt về phía Quân Viễn, lệ rơi như chuỗi hạt đứt dây không thể kìm được nữa. Nàng cố giấu đi khuôn mặt đầm lệ, giấu đi vẻ bi thương.

- Vậy theo ý của nàng...Vô Tình gầm lên giận dữ rồi rời khỏi. Ngay khi bóng dáng hần thực sự rời khỏi, Uyển Uyển nấc nhẹ trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại. Thân mình nàng lung lay đổ ập xuống, nếu Quân Viễn không nhanh tay lẹ chân hần nàng đã nằm trên đá lởm chởm. Vì lo lắng cho Uyển Uyển nên Hạo Quân Viễn không để ý đến sát khí phía sau hần.

Một toán người toán người áo đen mai phục ở cánh rừng bên cạnh xông đến hướng thẳng vào Uyển Uyển. Chiêu nào cũng lộ rõ ý muốn lấy mạng nàng.

- Giáo chủ, Hạo vương gia cẩn thận...Tử Ni ở một bên xông đến muốn chặn lại một kẻ bịt mặt áo đen kia nhưng quanh bà bỗng lại xuất hiện thêm vài kẻ nữa. Một đường kiếm đâm thẳng đến trước ngực của Uyển Uyển trên tay Quân Viễn. Hần không suy nghĩ, dùng tay bắt lấy đầu mũi kiếm hòng giảm lực tấn công, đồng thời lùi lại phía sau.

- Hạo Vương gia phía sau là vực thẳm....Tử Ni Hoảng hét kêu lên nhưng dường như quá trễ, ba người một thể cùng nhau rơi xuống Quỷ Vực.

19. Chương 19: Đánh Mất Thê Tử

Trong phòng quân cơ của phủ Tướng Quân, ngồi sau thư án, Vô Tình cố đọc đi đọc lại cuốn binh thư trong tay. Hắn đã đọc nó cả trăm lần mà chữ trên đó chẳng thể vào đầu hắn. Trong đầu hắn lúc này chỉ toàn là hình ảnh về cảnh nàng trong vòng tay một nam nhân khác cũng đủ bức hắn phát điên. Bỗng nhiên hắn phát hiện sát khí từ phía sau tập kích đến.

Dù kẻ tập kích võ công cũng có thể xem là cao, thế nhưng Thất Hồn Đoạt Mệnh của Vô Tình đã luyện đến cửa cuối cùng nên tốc độ của hắn nhanh hơn hẳn kẻ kia. Kẻ tập kích hắn là một nữ tử có khuôn mặt thanh tú chừng mười lăm mười sáu tuổi. Toàn thân mặc một màu trắng, trên mái tóc nàng còn cài bông hoa tang màu trắng. Mắt vẫn còn hoen lệ chưa khô càng tăng thêm sát khí trên khuôn mặt diễm lệ kia.

- Ra người cũng không đến nỗi vô dụng...Nàng gắng giọng sát khí càng nồng đậm hơn. Lại nhún mình đánh về phía hắn.

- Ta thực không hiểu nổi, Người có điểm gì tốt Uyển Tỷ lại chọn người. Nếu người không phải may mắn là cha của bảo bối, thì ta đã bẻ gãy cổ người lâu rồi, chứ chẳng thêm giết hai nha đầu kia làm gì cho bẩn tay. Giọng nói nàng phát ra từ kẽ răng đang nghiến chặt, trên môi nàng là một nụ cười khinh thường, chua chát. Nhớ đến nàng đã bị treo ngược trong hang xà độc hai ngày, càng khiến nàng phát hỏa hơn.

- Ý người, người hạ độc Tiểu Mai, Tiểu Đào là người? Vô Tình nhíu chặt đôi mày, lời nói thốt ra dường như đang lẩm bẩm.

- Nhiều lời...là bà cô người làm đó.....Kẻ ngu ngốc như người hẳn chẳng nên sống mà làm gì...Trước kia nếu không phải vì Uyển Tỷ có tình cảm với người, mạng người còn đến giờ sao?Nàng vừa hét lên, lại vừa công kích lấy hắn, mỗi chiêu thức của nàng đều rất hiểm độc, đều muốn lấu mạng hắn...

- Nàng ấy yêu thương ta sao?...Hắn người còn chưa biết, nàng vừa tái ngộ với tình nhân cũ...Vô Tình khẽ cười chua xót...Cứ nghĩ Uyển Uyển và tên kia đang ở bên nhau khiến tim hắn quặn đau.

- Nhân Tình cũ...Người nói Hạo Viễn ca ca? Ha...ha... Nếu Tỷ ấy yêu Viễn ca thì thật tốt rồi...cũng vì yêu tên đầu đất như người mới chết tức tưởi như thế.....Người trả lại Uyển Tỷ cho ta....Nàng vừa nói vừa rơi lệ, nhưng công kích với hắn vẫn không dừng lại.

Mũi kiếm đâm về phía Vô Tình rất mạnh, nhưng hắn không tránh như nãy giờ, mà dùng tay bắt lấy lưỡi kiếm của nàng. Máu từ tay hắn rơi tỳ tách trên sàn nhà. Trong ánh mắt của Nhã Đường đầy vẻ kinh ngạc cùng một chút bối rối, nàng không thể tưởng được, hắn dùng tay không bắt lấy kiếm của mình.

- Người mới nói gì? Bàn tay cầm lưỡi kiếm của nàng càng siết chặt hơn, giọng tỏ ra nguy hiểm. Đôi mày hắn nhíu lại, chăm chú nhìn Nhã Đường, các khớp xương quai hàm cắn nghiến thật chặt. Hắn hẳn đã nghe lầm đi.

- Ta bảo người là tên đầu đất ngu ngốc....Nhã Đường cố rút lưỡi kiếm ra nhưng lưỡi kiếm kia gãy lìa rơi xuống đất.

- Không phải câu này ...người nói nàng làm sao? Vô Tình bắt chặt lấy đôi vai Nhã Đường, găm lên giận dữ, đôi mắt hắn như hắt lên tia máu trông hết sức đáng sợ.

- Người buông bản cô nương ra...ta...Ô..ô...tỷ tỷ có linh thiêng về đây mà coi... hắn ăn hiếp muội. ô...ô..Nhã Đường nước mắt ràn rụa, gào lớn như một đứa trẻ lớn xác không nói lý ...

- Người nói nàng đã chết...không thể nào....Không thể như vậy...Vô Tình cứ lắc đầu liên tục không tin vào những gì hắn nghe được. Trái tim hắn thắt chặt lại như có ai đó bóp nghẹt đau đớn đến mức không thể thở được. Hắn chỉ vừa mới gặp nàng hôm qua.....

- Đúng vậy là do người hại....Nếu tỷ tỷ không bị người chọc cho đau lòng đến mức ngất đi, bọn sát thủ của Thổ quốc kia làm sao có cơ hội...Nhã Đường còn chưa nói hết Bổng đáng của Vô Tình đã biến mất khỏi phòng.

Vô Tình Ngày đêm không ngừng nghỉ chạy đến Thọ Vinh Vương phủ của Thổ quốc. Đoạn đường mà dù có phi ngựa nước đại cũng phải mất hơn ba tháng trời mới đến nơi. Nhưng hắn chỉ đi trong vòng một tháng

không hề nghỉ ngơi. Hắn đã dò la thực hư lời của Nhã Đường, nhưng không có chút manh mối gì. Ngũ Độc giáo phong tỏa tin tức có vẻ rất tốt, hắn chỉ còn cách đến trực tiếp hỏi Vĩnh vương của Thổ Quốc.

Vô Tình sắc mặt nhợt nhạt bước xuống từ một con ngựa, nhìn giống một con ngựa què. Thật ra đó là 1 con chiến mã tốt, hắn đã thay tất cả 10 con chiến mã, mỗi khi ngang qua các dịch trạm, hắn đều thay ngựa. Ngày đêm lên đường, ngoài những lúc đổi ngựa, hắn chưa từng dừng lại nghỉ ngơi. Chiếm mã chạy đến mức nhìn giống như một con ngựa què quặt. Dắt con ngựa tìm một nơi cột tạm trước cửa Thọ Vinh Vương phủ của Thổ Quốc.

Phủ Thọ Vinh này cũng lộng lẫy không kém phủ thái tử là mấy. Nét tỷ mỉ độc đáo trong kiến trúc có khi còn hơn cả phủ thái tử. Thế nhưng có điều phải tỉ mỉ để ý mới thấy được. Vừa cột xong ngựa hắn vừa truyền đạt ý muốn gặp Vương gia của bọn họ, vừa xông vào tìm người.

Một lát sau, Thọ Vinh vương phủ trở nên hỗn loạn vì sự xâm nhập của hắn. Một lão già trung niên đến và dắt hắn đến gặp vương gia của bọn họ. Vô Tình được dẫn vào một căn phòng nồng nặc mùi rượu. Kể hắn muốn tìm đang ngồi nhắm mắt trên chiếc ghế bành to, tay còn cầm vò rượu. Hắn ta có khuôn mặt yêu nghiệt, họa thủy làm cho cảnh tượng trước mắt giống như không thuộc cõi phàm trần. Với đôi mắt vẫn khép hờ Thất Tử Khương cất tiếng hỏi lạnh lùng

- Người đến là muốn báo cho bản vương biết về tin tức của vương phi ta sao? Tử Khương đã ra lệnh phá sập hết các phân đàn lớn nhỏ của Ngũ Độc giáo. Vương phi hắn mất tích và Ngũ Độc giáo lại liên quan đến vụ này.

- Ta đến là muốn hỏi...Giáo chủ Ngũ độc giáo, Lâm Uyển Uyển là do ngài phái sát thủ ám sát nàng sao? Giọng nói của Vô Tình có chút run rẩy đôi mắt hắn nhìn vào Vĩnh vương kia chằm chằm

- Là thuộc hạ của ta... nhưng là theo lệnh của huynh trưởng ta. Tử Khương trả lời rất bình tĩnh, hắn cũng ngờ hoàng huynh mượn hắn ám sát là đi giết Lâm Uyển Uyên kia. Khi biết ra thu lệnh về thì đã quá trễ, cả kẻ được phái đi cùng mục tiêu biến mất không rõ tung tích.

Trước câu trả lời của Tử Khương, Vô Tình ngã ngồi xuống chiếc ghế phía sau. Trước lúc đến hắn ôm một hi vọng mong manh rằng lời nói kia của Nhã Đường là bịa đặt. Thế nhưng....Một thuộc hạ của Tử Khương bước đến nói với hắn sự tình.

- Theo như một thuộc hạ có mặt trong lần ám sát đó cho hay...Hắn tận mắt thấy Tiểu Sát đâm một kiếm về phía Hạo Vương và Lâm cô nương. Nếu hắn nhìn không lầm một kiếm đó là đâm trúng ngực trái ngay vị trí tim nàng. Một kiếm kia quá sâu đến mức Tiểu Sát cũng không thể thu kiếm mà cùng họ rơi xuống Quỷ vực

Vô tình toàn thân chấn động, cổ họng cảm giác ngòn ngọt, phun ra một búng máu tươi. Thân mình hắn đổ ập xuống, ý thức bị bóng tối bao lấy. Đến tận lúc này bản thân hắn không thể cố trụ thêm được nữa, hắn buông bỏ hết tất cả mọi thứ. Buông bỏ hi vọng, buông bỏ bản thân, buông xuôi cả sinh mệnh mong manh suy yếu kia của mình. Hắn đã mất nàng thật rồi thật sự đánh mất nàng trong cuộc đời hắn.

20. Chương 20: Kết Thúc.(1)

Vô Tình hôn mê trong phủ Vĩnh Vương vài ngày ,vài ngày ấy Ngự y cứ ra ra vào vào Thọ Vinh Vương phủ kia cứ như đó là nhà lão. Lúc đến thì vội vàng, lúc về thì tóc tai rối bời ,khuôn mặt mệt mỏi, trên trán còn một tầng mồ hôi lạnh. Là lần đầu lão gặp một người có căn bệnh kỳ lạ đến thế. Hơi thở cùng mạch tương của hắn lúc có lúc không, lúc dường như suy yếu như người sắp chết, nhưng có khi lại hết sức bình thường. Lạ hơn nữa tóc hắn bạc trắng chỉ sau một đêm.

Sức khỏe Vô Tình hồi phục rất nhanh khiến mọi người cảm thấy rất lạ. Mà sau khi khỏe lại hắn cũng thực sự rất kỳ lạ. Cả con người dường như trầm mặc hẳn đi, nếu đứng cùng hắn trong một gian phòng, đôi khi

người ta có thể quên mất sự tồn tại của hắn. Nói hắn trầm mặc, không bằng nói hắn sống như một cái xác không hồn thì có vẻ giống hơn.

Hắn thậm chí còn không màng đến sống chết của bản thân, bàng quang với thế giới xung quanh mình. Người bên cạnh nhìn thấy hắn, cũng cảm thấy đau lòng. Rồi hắn trở lại với chiến trận, lập được nhiều chiến công trên trận mạc. Được người đời xưng tụng là Tu La trắng. Anh dũng xông pha nơi trận mạc, thế nhưng những người biết hắn không ai không hiểu. Hắn sở dĩ bách chiến bách thắng, bởi mỗi lần ra trận hắn chẳng màng sống chết. Với một kẻ sống chết còn không sợ thì có gì đáng sợ hơn được nữa.

Năm năm trôi qua

Vô Tình dẫn chiến mã dạo trên con đường dọc theo Tam Lộ Đoạt Mệnh. Không một binh tướng nào muốn đến nơi này trấn thủ. Nơi này chính là ngã ba giao nhau giữa ba nước : Siêm, Triệu, Thổ. Là nơi vô cùng trọng yếu thế nhưng xung quanh đây đầy rẫy Ưu Lan Tử một loại cỏ nếu vô tình đạp phải sẽ không toàn mạng. Quanh năm vây quanh bởi chướng khí (Khí độc), xà độc lại nhiều vô số. Thế nên chẳng ai muốn đóng quân ở đây, vì chỉ sơ xảy một chút sẽ không toàn mạng.

Vô Tình nhìn cỏ Ưu Lan Tử mà khóe môi khẽ nhếch. Ưu Lan Tử chỉ cần chạm nhẹ là sẽ trúng độc mà chết, thế nhưng hắn lại có một thân thể bách độc bất xâm. Hắn biết được điều đó vì có một lần hắn bị gian tế của nước khác hạ độc được. Ngực y hết sức kinh ngạc khi bắt mạch cho hắn, lão đã kết luận hắn từ giờ sẽ miễn nhiễm với tất cả các loại độc. Thật buồn cười, đến cơ hội bị đầu độc chết cũng không thể, hắn phải làm sao mới có thể nhanh chóng xuống dưới đoàn tỳ với Uyển Nhi.

Đang dạo bước, Vô Tình phát hiện một bé gái. Hắn cảm thấy hơi lạ, ở nơi thâm sơn này một ngôi nhà cũng khó tìm thấy, đứa bé kia sao lại ở đây ? Hắn quan sát cô bé, thấy nó mặc một chiếc váy màu hồng phấn, tóc đơn giản chỉ buộc cao lên. Trên tay con bé là một giỏ toàn nấm độc đủ màu. Hắn lo lắng muốn đến gần, sợ nấm độc kia làm phương hại đến tiểu oa nhi nên mon men lại gần. Nhưng khi nhìn rõ hơn khuôn mặt của tiểu oa nhi kia hắn chợt ngỡ ngàng, cô bé kia có đôi mắt giống hệt Uyển Uyển.

Hắn đi theo đứa trẻ kia trong vô thức, hắn nhớ nàng, muốn nhìn đứa bé đó thêm một chút nữa. Muốn thông qua đứa trẻ kia tìm lại hình ảnh nàng, Muốn ngắm đôi mắt nó thêm chút nữa. Nhưng Sau khi theo đứa bé đến một ngôi nhà tranh trong một thung lũng nhỏ, muôn hoa đua nở.... Vô Tình nhìn thấy một bóng hình quen thuộc khiến toàn thân chấn động. Đó chính là nàng, là Uyển Uyển mà hắn ngày đêm mong nhớ. Hắn không phải đang nằm mơ đó chứ, hắn cảm thấy lo sợ liệu đây có phải giấc mộng hay không.

Uyển Uyển mặc một bộ y phục màu lam hết sức đơn giản. Nàng vẫn đẹp sắc sảo như ngày nào, trên tay nàng đang cầm cuốn truyện cổ ngôn. Nhìn thấy hắn đôi mắt nàng lộ ra chút kinh ngạc nhưng ngay sau đó là trầm lặng.

- Uyển Uyển...Hắn cất tiếng khàn khàn gọi tên nàng, đã qua lâu rồi hắn không nói chuyện nên giọng nó nghe hơi lạ.

Uyển Uyển không đáp lại hắn chỉ gấp cuốn sách lại rồi thở dài.

- Đứa trẻ này là con gái ta phải không? Vô Tình tròng mắt nhìn đứa bé mỉm cười. Uyển Uyển không trả lời hắn mà quay sang đứa bé kia.

- Thiên Ân ? Con lại trốn ra ngoài sao ? Uyển Uyển nhìn giỏ nấm độc trên tay Thiên Ân nhíu mày mắng nó. Nàng lại gấp một cái đưa mắt nhìn sang Vô Tình rồi lại quay sang đứa bé dạn dò.

- Nương mệt rồi, Lại hoa mắt nữa, nương đi ngủ đây. khi nào ăn cơm thì gọi nương nhé. Nói rồi nàng đi vào nhà tranh không có cửa kia nằm xuống và ngủ.

Vô Tình cảm thấy đau lòng vì thái độ lạnh nhạt đó của Uyển Uyển nhưng nghĩ lại, hắn đã tổn thương nàng sâu sắc như thế, nàng lạnh nhạt với hắn cũng phải thôi. Hắn hỏi Thiên Ân phòng bếp rồi tự mình xuống bếp nấu bữa trưa cho ba người. Khi hắn bưng thức ăn ra thì gặp phải kẻ mà hắn không muốn gặp nhất, Hạo Quân Viễn.

Thiên Ân vừa thấy hắn ta thì mừng rỡ chạy đến gọi nghĩa phụ. Thực đáng chết mà, với phụ thân hắn đây thì chỉ tròn đôi mắt hoảng sợ, dè chừng nhìn hắn. còn vừa thấy tên kia đã nhào ngay vào lòng hắn ta làm nũng.

- Mẫu thân con đâu ? Quân Viễn xoa đầu đứa nhỏ mỉm cười.
- Nương nói mệt hoa mắt, bảo muốn đi ngủ. Thiên Ân rúc vào ngực Quân Viễn dụi dụi làm nũng. Quân Viễn nhìn Vô tình rồi lại quay sang mỉm cười nói với đứa trẻ.
- Lát mẫu thân con tỉnh lại thế nào cũng cho là mình ngủ chưa đủ giấc, lại đi ngủ tiếp nữa cho xem. Con bảo mẫu thân uống chút mật ong này rồi hãy ngủ, đừng để bụng trống đi ngủ không tốt đâu. Nói xong hắt quay sang nhìn Vô Tình mỉm cười gật đầu tỏ ý chào rồi đi mất.
- Uyển Uyển tựa mình thức giấc khi trưa đã ngả dần về chiều. Vừa mở mắt nàng đã thấy Vô Tình bưng lên đầy một bàn thức ăn, Uyển Uyển lại tiếp tục nằm xuống giường.
- Thiên Ân, mẫu thân ngủ vẫn chưa đủ giấc, ta phải ngủ tiếp đây. Nói rồi nàng tiếp tục nằm xuống, đứa trẻ kia chỉ đưa qua một lọ mật ong để trước mũi Uyển Uyển.
- Mùi mật bay vào mũi, Uyển Uyển đang chuẩn bị nhắm mắt ngủ bỗng mở to đôi mắt. Nàng lập tức vùng dậy, hai mắt sáng quắc, chớp lấy hũ mật. Thiên Ân bên cạnh hết sức hiểu ý đưa cho nàng hai trái dâu rừng. Uyển Uyển nhúng trái dâu vào mật rồi bỏ vào miệng. Sau khi giải quyết xong hũ mật Uyển Uyển bị mùi thức ăn trên bàn hấp dẫn, đôi mày nàng khẽ nhíu lại, nhìn về phía bàn ăn. Vô Tình vẫn ngồi ở đó đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng trìu mến. Nàng không phải hoa mắt, càng không phải đang nằm mơ, hẳn thực sự ở đó. Hít sâu một hơi Uyển Uyển lạnh lùng lên tiếng hỏi :
- Người là ai, vì sao lại vào đây ? Sắc giọng lạnh lùng có pha chút phẫn nộ, chút chán ghét.
- Nàng không quen ta sao... ? Vô Tình toàn thân chấn động, tim như bị ai đó siết chặt đau đớn...nàng đã không còn nhớ đến hẳn. Vậy mà suốt năm năm qua hẳn chưa một ngày quên nàng. Có phải ông trời đang trừng phạt hẳn, trừng phạt hẳn vì đã để tuột mất nàng.
- Ta không biết Người, chúng ta có quen biết sao ? Nàng nhìn hẳn đầy nghi ngờ hỏi.
- Thiên Ân chính là con của ta, có thể không quen biết không ? Hẳn gấp đến độ phát hoảng nàng và hẳn biệt tích năm năm, khi đó nàng đang mang hài tử của hẳn. Thiên Ân nay lại năm tuổi chắc chắn chính là con của hẳn.
- Người đến tìm Thiên Ân sao, muốn cùng ta đòi lại nhi tử à? Nàng lại hỏi, mày hơi nhíu lại.
- Nhưng ta lại không quen biết người, sao biết lời người nói liệu có phải sự thật không ? Sao có thể giao Thiên Ân cho người được. Ánh mắt nàng lại lộ vẻ tức giận, đề phòng nhìn về phía hẳn.
- Ta không tính đem Thiên Ân đi, cũng không định rời khỏi nơi này. Vô Tình nghiêm túc nói, có đánh chết hẳn hẳn cũng sẽ không rời khỏi nàng lần nữa.
- Ta từng là thê tử của người sao ? Nhưng ta đã uống cỏ Vong Ưu, không thể nhớ ra người. Uyển Uyển lại thở dài.
- Người muốn ở lại đây thì cũng tùy người thôi, ta không quản. Nói rồi nàng xuống giường ngồi vào bàn ăn thưởng thức những món ăn trên bàn. Nàng đã rất đói.
- Rất ngon. Uyển Uyển chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ kia, rồi bắt đầu hunh hăng giải quyết cơn đói của mình. Vô Tình toàn thân chấn động, trong lòng tràn đầy vui sướng, ngày xưa mỗi lần hẳn nấu cho nàng ăn, nàng đều tấm tắc khen ngon. Thế nhưng niềm vui kia của hẳn lại ngay lập tức bị nàng dội ột gáo nước lạnh.
- Thiên Ân, ăn cơm xong con đem cơm qua cho nghĩa phụ, giờ này chắc hẳn chưa ăn cơm chiều. Uyển Uyển nhìn trời thăm tính toán. Vẫn chưa thấy Quân Viễn sai Tiểu Sát đem thức ăn chiều sang, hẳn là vẫn chưa nấu cơm chiều.
- Nàng và Hạo Vương gia kia rất thân ? Vô Tình giọng hỏi có chút thận trọng có chút run rẩy.
- Liên quan gì đến người... Một câu nói của nàng lại khiến cho trái Tim Vô Tình trầm xuống, đau đớn không thôi. Hẳn sợ, không dám hỏi tiếp. Hẳn không biết nàng liệu có từng thích qua hẳn hay không. Có từng một lần quên Hạo Vương gia hay không. Tình cảm hiện giờ của nàng cùng Hạo Vương gia hiện giờ thế nào. Mà nay nàng đã quên hẳn, hẳn không còn vị trí trong lòng nàng. Có phải hẳn nên rời đi, để nàng được an ổn hạnh phúc bên người tình cũ chăng ?

- Nàng yêu Hạo Quân viễn kia sao ? Vô Tình đôi mắt bị thương đau đớn hỏi một câu mà sợ nhận được câu trả lời. Nhưng nếu không hỏi hẳn chỉ sợ sẽ không ngừng dằn vò bản thân vì khúc mắc này.

- Nếu ta nói là Phải thì sao ? Người sẽ rời khỏi đây, để ta và Quân Viễn ca ca khoái hoạt ở bên nhau sao ? Uyển Uyển híp mắt nguy hiểm nhìn hẳn, có cảm giác như nàng có vẻ không vui vì câu hỏi của hẳn.

Vô Tình ngưng thần suy nghĩ một lúc lâu sau mới lên tiếng.

- Không thể...Ta không muốn rời khỏi đây.... cho dù là vì lý do gì.... Hẳn vất vả lắm mới gặp lại nàng, hẳn không muốn dễ dàng buông bỏ. Năm năm qua hẳn sống như một cái xác không hồn, hẳn không muốn lại trải qua thời gian đó một lần nữa.

- Tùy người thôi...Uyển Uyển lại vùi đầu vào ăn cơm.

Thế là Vô Tình ở lại Mặc Huyền Cốc, hẳn đưa thư về xin nghỉ phép vô thời hạn. Lập tức nhận được thư trả lời đồng ý của Trần Thiên.

Mặc Huyền Cốc thực sự là một nơi tiên cảnh chốn nhân gian, trong cốc có hồ sen nhỏ chen chúc hoa. Cạnh hồ sen là căn nhà lá nhỏ, nơi hai mẹ con Uyển Uyển sống. Gần đó có một cánh rừng trúc nhỏ, nơi mà Hạo Vương kia sinh sống, hẳn cũng chưa từng đặt chân sang đó.

Ở lại trong cốc, Vô Tình lo bữa ăn cho hai mẹ con họ, chăm sóc, dạy dỗ Thiên Ân. Lúc đầu, đứa nhỏ này còn có chút dè dặt với hẳn. Nhưng một tháng trôi qua, vị trí của Vô Tình trong lòng Thiên Ân có chút thay đổi. Trẻ con thay đổi tình cảm có thể thấy được, nhưng người lớn thì chẳng có chút phản ứng gì. Thái độ của Uyển Uyển với hẳn vẫn hững hờ như thế, nàng vẫn tiếp nhận những gì hẳn làm cho nàng. Từ việc xung phong trở thành đầu bếp, đến việc quét dọn nhà cửa, chăm sóc hải tử. Nàng tiếp nhận hết sức tự nhiên cứ như là vị trí ấy vốn dĩ chính là của hẳn. Nhưng tình cảm, của nàng với hẳn vẫn thế, vẫn hết sức hững hờ.

Trước nhà bọn họ có một vườn củ cải, Uyển Uyển rất hay ra đó tưới nước cho chúng một cách cẩn thận. Trong nhà tranh bài trí khá đơn giản, chỉ có một chiếc bàn ăn, vài cái ghế, một chiếc giường, một giá sách chất đầy những cuốn cổ Ngôn.

Thường ngày ngoài việc chăm sóc củ cải(akiaki : củ cải này chị vương phi trồng nấu canh lúc ở đây), đọc cổ ngôn thì hầu như Uyển Uyển chỉ ngủ. Thỉnh thoảng nàng còn cùng tên Hạo Quân Viễn kia uống trà thưởng hoa hay chơi cờ.

Vô Tình nghiêng chặt răng, giận tím mặt nhìn Uyển Uyển cùng Hạo Quân Viễn kia. Nàng thường chẳng nói gì nhiều cùng hẳn, thế nhưng lại cười nói vui vẻ cùng tên họ Hạo kia.

Ở chiếc bàn đá sát bờ hồ, Uyển Uyển và Hạo Quân Viễn đang đấu cờ

- Uyển nhi, muội đừng quên mất ta đã bình phục, đừng có mà ăn gian như thế....Quân Viễn phe phẩy quạt mỉm cười nói.

- Không vui chút nào, huynh là ca ca không thể nhường muội một chút sao? Uyển Uyển mắt hững hờ phụng phịu.

- Thực hết cách với muội mà...Quân Viễn thở dài...Hẳn lại nhìn về phía ngôi nhà tranh, sau đó lại nhìn ngó xung quanh.

- Uyển nhi, sao hai ngày nay ta không thấy Tiểu Sát. Giọng Quân Viễn có chút ngập ngừng ngượng ngịu bối rối.

- Sao...muội cũng không gặp nàng ấy hai ngày nay cứ tưởng nàng ấy ở chỗ huynh....Uyển Uyển kinh ngạc nói. Nàng thực sự quên mất tiêu nếu hẳn không nhắc chắc nàng cũng không nghĩ ra có gì đó kỳ lạ.

- Muội nói sao...Hôm trước ta còn kêu nàng ấy đem vài món ăn nhẹ uội, nàng ấy đi rồi không thấy quay lại. Ta cứ tưởng nàng ấy ở bên này, cùng muội ăn cơm của phu quân muội nấu. Quân Viễn hoảng hốt nói...giọng nói mang đầy vẻ lo lắng hoang mang...

- Cả tháng nay ta đâu có gặp Tiểu Sát, ta còn tưởng nàng ấy còn ở chỗ huynh....Uyển Uyển cũng bắt đầu lo lắng...Rồi nàng giật mình nhớ ra.

- Hôm Huynh sai Tiểu Sát đem thức ăn sang là khi nào? Uyển Uyển cũng tỏ ra sợ hãi không thôi...không phải Tiểu Sát tình cờ nghe nàng và Vô Tình nói chuyện hôm đó chứ...Nếu Thật vậy thì thật thảm...

- Là giờ mùi(1-3h chiều) ta biết trưa đó muội sẽ ngủ thông trưa, nên làm chút cao điểm bảo Tiểu Sát mang qua. Từ lúc đó đến giờ không thấy nàng ấy trở về...Hắn muốn sang hỏi lại cảm thấy ngại, có phải nàng ấy biết mất hẳn hồi phục, nên không đến nữa. Hôm nay sở dĩ sang so cớ cùng Uyển Uyển, nhưng mục đích chính là muốn gặp Tiểu Sát.

- Hạo ca ca, xin lỗi muội nghĩ Tiểu Sát hẳn đã hiểu lầm....Vô Tình có từng hỏi muội thích huynh phải không...muội đã không phủ nhận...Muội nghĩ Tiểu Sát hẳn là nghe thấy....Uyển Uyển ngập ngừng đầy áy náy...

- Hừm...muội hại chết ta rồi Uyển nhi à...Quân Viễn luống cuống như ngồi trên lửa vội vàng rời khỏi. Nhưng bước chân hắn nhanh chóng bị Vô Tình chặn lại ép sát Hạo Quân Viễn vào núi đá gần đó sắc mặt Vô Tình trầm đến cực điểm. Hai khớp hàm nghiến chặt khó khăn rít lên trong giận dữ.

- Là bởi vì nàng có nhi tử cùng ta nên người mới không trân trọng nàng?. Có nàng rồi còn quan tâm nữ nhân khác? Khi nói ra những lời này, trái tim Vô Tình đau đớn tựa vạn tiễn xuyên thấu. Hắn biết tình cảm của nàng thuộc về một nam nhân khác, nhưng thừa nhận việc này thực sự đau đớn biết bao nhiêu.

Hạo Quân Viễn thở dài một hơi, hắn liếc mắt sang Uyển Uyển đang khinh ngạc, tròn tròn mắt, miệng há to mỉm cười một cái. Rồi sau đó hắn quay đầu nhìn kẻ đang tức giận đến mờ hết lý trí kia lại hỏi một câu.

- Nếu ta nói chỉ cần người rời khỏi đây, vĩnh viễn rời khỏi nàng, thế cả đời sẽ không gặp lại nữa. Ta sẽ yêu thương mình nàng, gạt bỏ hết thấy nữ nhân khác, chỉ có một mình nàng. Người thấy thế nào? Ánh mắt hắn chứa ý cười nhìn Vô Tình xem biểu hiện của tên ngốc này.

Cánh tay đang siết lấy chặt cổ Quân Viễn chợt run lợi hại, run đến mức không thể cầm lấy vạt áo hắn nữa. Cánh môi đã vương tia máu nay càng rõ ràng hơn trước. Khuôn mặt râm nắng gió sương của hắn trắng như tờ giấy, khiến mái tóc bạc được che giấu khéo léo bằng Tử Tinh Anh hiện rõ hơn trong nắng chiều. Uyển Uyển không biết phóng đến bên hắn từ lúc nào, nàng vươn tay bắt lấy những sợi tóc của hắn lấp bắp kinh hãi

- Tóc của chàng....Nàng lấp bắp không thôi...đôi tay trở nên run rẩy. Lúc này Vô Tình mới bình tĩnh. Giận dữ khiến hắn quên bồng việc vận khí giữ được tính của Tử Tinh Anh nên....

Tử Tinh Anh là một loại dược liệu Dịch dung cao siêu,Diệu Thủ Thần y đưa cho hắn, bắt hắn dùng để đổi màu tóc. Thế nhưng chỉ cần một giây bất cẩn, không điều hòa khí tức, tác dụng dịch dung kia của nó sẽ mất trong nháy mắt. Khi nghe hắn sẽ đến đây trấn thủ nơi này,lão cứ đi theo ký kèo, bắt hắn dùng nó để giữ màu tóc đen như mọi người. Giờ khi ngẫm lại, lẽ nào lão ta biết Uyển Uyển chưa chết.

Đôi mắt Vô Tình trở nên sâu hút, hắn lùi lại, tránh xa tay nàng, quay người định rời khỏi lại nghe tiếng quát của Uyển Uyển từ phía sau, bước chân khựng lại.

- Đoạn Vô Tình, chàng đứng lại cho thiếp....Chàng dám bỏ đi thì đừng hòng gặp lại mẹ con thiếp nữa đó...Bước chân Vô tình trở nên cứng đờ giữa không trung, hít một hơi thật sâu hắn quay lại nhìn nàng. Lệ nàng đã rơi đầy khuôn mặt, tiếng khóc trở nên đứt quãng khiến hắn đau lòng. Hạo Quân Viễn thấy hai vợ chồng nhà người ta diễn cảnh trùng phùng,lặng lẽ rời đi lại bị Vô tình quát

- Người đứng lại đó, muốn bỏ trốn sao...còn chưa nói rõ ràng mà...

- Liên quan gì đến huynh ấy? Uyển Uyển bực mình gắt lên...

- Chẳng phải nàng thích hắn ta sao...phải nói rõ ràng hắn mới được đi chứ...Vô Tình cũng gắt lên không thua kém...

- Tên chết tiệt,...Ngu ngốc chàng...Uyển Uyển tức giận nhào vào lòng hắn vừa đánh vừa mắng....Sao hắn có thể ngốc như vậy....ngốc đến khiến người ta bực mình. Bàn tay nàng dùng sức đánh vào ngực hắn, khiến hắn khê nhú máu than nhẹ một tiếng. Uyển Uyển ngay lập tức dừng động tác,nắm tay kéo vạt áo hắn mở ra xem. Ngực trái hắn cuộn một cuộn băng trắng dày, trên đó có chút vết máu loang ảm ứ. Vô Tình đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ đang tìm cách tháo lớp băng kia ra của nàng.

- Đừng xem, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không việc gì.
- Không việc gì mà máu thấm ướt băng sao? Nói, xảy ra việc gì? Uyển Uyển mang bộ váy cạp mẹ trường mắt với hấn. Vô Tình thở dài nhẹ giọng nói
- Ta bị tập kích, là sát thủ của Siêm Quốc phái đến....
- Vì sao để bị thương...Chẳng phải chàng có Đoạt Mệnh Thất Hồn sao? Đối phương hấn không có cơ hội thương tổn chàng...Uyển Uyển cả giận truy hỏi...
- Lúc đó ta tưởng nàng đã chết, không còn thiết tha với cuộc sống.Nhưng sinh mệnh là do cha mẹ ban cho, ta không thể vứt bỏ nó mà đi theo nàng, sẽ mang tội bất hiếu. Sống những ngày không có nàng, quả thật rất khó khăn. Khi sát thủ tập kích,ta đã nghĩ, nếu hấn có thể giúp ta đến bên cạnh nàng thì thật tốt. Cứ thế,ta nhận một kiếm của hấn, nhưng tên chết tiệt kia lại quá ngu ngốc, cứ nhiên ngấm đâm chẳng chuẩn xác gì. Diệu Thủ nói, còn cách tìm đến hai thốn(hai khoát ngón tay). Nằm trên giường bệnh hai tháng trời,ruột cuộc ta vẫn còn sống.
- Trên môi Vô Tình là nụ cười nhạt, hấn kể cho nàng nghe mà trong giọng nói không nghe ra vui buồn, cứ như đang kể một câu chuyện xưa, chẳng liên quan gì đến hấn. Lệ rơi càng nhiều hơn .Uyển Uyển vùi mặt vào lòng hấn khóc, nàng thật sự không thể ngờ rằng, hấn lại tàn nhẫn với bản thân mình như thế, chỉ vì nàng.
- Đồ ngốc tìm ta vốn dĩ khác người ta...nó nằm bên phải...sao chàng có thể ngu ngốc như vậy chưa điều tra kỹ liền nghĩ ta chết rồi...Uyển Uyển tức giận ghen ngào nhưng ngay sau đó nàng chợt nhớ ra, điều này đâu phải ai cũng biết.
- Nàng khi nào thì nhớ lại ta...Vô Tình trầm giọng hỏi...
- Ta vốn không có uống cỏ Vong Ưu kia...Uyển Uyển lườm hấn một cái sau đó lại quay sang nghiêm túc hỏi hấn
- Chàng yêu ta sao? Giờ thì nàng không còn sợ hỏi hấn câu này rồi.
- Ừ...yêu đến cảm thấy hít thở cũng khó khăn khi nàng chết. Giọng Vô Tình trầm trầm âu yếm, hấn vươn tay vuốt tóc người con gái trong lòng, chỉ sợ đây là một giấc mộng đẹp.
- Vậy vì sao cứ hay gọi ta là yêu nữ...Uyển Uyển nín lấy vật áo hấn nỉ non, nàng thực sự bất mãn với hai từ yêu nữ kia của hấn ngày đó.
- Bởi nàng vốn là một nữ nhân Yêu nghiệt, nhiều loạn lòng ta. Nhìn thấy nàng, trái tim ta không thể đập an ổn trong lồng ngực. Vô Tình thở dài nói, có phải vì hấn ngu ngốc không biết biểu đạt tình ý qua lời nói, đã khiến cho hấn và nàng phải dằn vặt nhau nhiều như thế.
- Nàng...Yêu ta nhiều hơn,... hay yêu Hạo Vương kia nhiều hơn? Vô Tình cuối cùng cũng đặt câu hỏi khiến hấn canh cánh bấy lâu trong lòng.
- Đồ ngốc, Thiếp chưa từng yêu Hạo ca ca. Huynh ấy từng cứu mạng thiếp hai lần, với thiếp huynh ấy vừa là ân nhân, vừa như huynh trưởng trong nhà. Huynh ấy có lẽ cũng chỉ xem thiếp như muội muội mà đối đãi...Giữa thiếp và huynh ấy chưa từng có gì xa hơn tình cảm huynh muội. Uyển Uyển bật cười Vô Tình ngu ngốc, chàng ghen với một người chưa bao giờ là tình địch của mình.
- Đừng rời xa ta nữa...Vô Tình ôm thật chặt Uyển Uyển trầm giọng nói
- Ta, nàng, và con gái chúng ta cả ba sẽ không tách rời nữa được không? Uyển Uyển nghẹo cổ lên nhìn Vô Tình rồi nói như tiếng muỗi kêu
- Thiên Ân là con trai...Nói rồi mặt nàng cúi gầm đỏ rục...
- Con trai...Nàng rõ ràng để nó mặc y phục của nữ nhi...
- Nó là y phục khi thiếp còn bé...thiếp thấy chúng còn mới...Ngũ Độc giáo lại cấm nam nhân....Giọng nàng ngày một nhỏ hơn nữa. Thật ra tất cả chỉ là cái cố....Cũng là bởi nàng tức giận Vô Tình, nên muốn dôn tức giận lên nhử từ của hấn một chút... Chỉ một lòng nghĩ đến vẻ mặt thối của hấn khi nàng dẫn con trai

hắn đến trước mặt hắn, sẽ vui đến thế nào. Nàng luôn tưởng tượng ra một ngày như thế. Uyển Uyển dấu nhem khuôn mặt xấu xa kia của mình, sợ hắn biết được.

- Nàng cũng thật hồ đồ...nếu sau khi lớn lên Thiên Ân biết được sự thật thì làm sao? Lại nói với bộ dáng nó hiện giờ nếu chuyển sang thích nam nhân thì làm thế nào.....Vô Tình lại tiếp tục lên lớp thê tử dù lớn tuổi, nhưng đầu óc vẫn thua trẻ con của hắn.

- Còn không phải tại chàng sao...ô...ô..giờ còn trách thiếp....ô.. ô...ô...Uyển Uyển cố gào thật lớn, đem theo oán giận bao năm qua của nàng, phát ra hết trong một lần.

- Thôi được rồi...là ta sai..ta sai...Vô Tình thấy nàng khóc đến tím cả mặt, hơi thở khó khăn khiến hắn đau lòng, đành cúi đầu nhận sai.

- Nàng thích cho nhi tử mặc gì thì tùy nàng, như thế được chưa....Đến lúc này Uyển Uyển mới ngừng khóc giọng nói khàn khàn đứt quãng...

- Không...lần này chàng lại sai rồi...chàng phải kiên quyết bắt thiếp nhận sai chứ. Vì lần này thiếp làm sai rồi mà....

- Ừ ta biết rồi nương tử đại nhân. Ta lại sai mất rồi...

Vô Tình mỉm cười vuốt tóc thê tử. Hai người cứ thế ở trong vòng tay ấm áp của đối phương. Dưới ánh chiều tà trong Mặc huyễn Cốc không nhiễm chút bụi trần, không tranh giành với nhân gian. Họ như một cặp thần tiên sống nơi tiên cảnh. Nhìn bọn họ lúc này, nào có ai biết được, họ từng trải qua sinh ly tử biệt, còn suýt chút nữa vĩnh viễn để tuột mất đối phương khỏi vòng tay mình.

****Toàn văn Hoàn****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nhan-cua-giao-chu>